

การเป็นพยาน

ศจ. อาร์. บี. ชิม, จูเนียร์

“ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลสาบกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นชาวประมงสองคนคือ ซีโมนและอันดรูว์
น้องของซีโมน กำลังทอดแหอยู่ที่ทะเลสาบ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หา
คนดังหาปลา เขาก็ละแหตามพระองค์ไปทันที” มาระโก 1:16-18

การเป็นพยาน

ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

R.B. THIEME, JR., BIBLE MINISTRIES

HOUSTON, TEXAS

นโยบายด้านการเงิน

ผู้ใดที่ต้องการรับหนังสือหรือเทปจากพันธกิจ อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์ จะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ เราปรารถนาที่จะสะท้อนพระคุณของพระองค์ เพราะฉะนั้นทางพันธกิจนี้จึงไม่ขอค่าตอบแทน เมื่อผู้เชื่อได้ดำเนินถึงคุณค่าในการเผยแผ่หลักคำสอนพระคัมภีร์แล้ว เขาจึงมีสิทธิพิเศษที่จะสนับสนุนพันธกิจการเผยแผ่หลักคำสอนพระคัมภีร์

หนังสือเล่มนี้ได้รับการแปลมาจากหนังสือ Witnessing (©1992) ซึ่งถูกเรียบเรียงมาจากคำบรรยายและการบันทึกของ ศจ. อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์

ผู้ที่ประสงค์จะรับรายชื่อหนังสือและเทปต่างๆ ในภาษาอังกฤษ กรุณาติดต่อที่ :

R. B Thieme, Jr., Bible Ministries

P.O Box 460829, Houston, Texas 77056-8829

หรือชมเว็บไซต์ได้ที่ www.rbthieme.org

การคัดลอกส่วนใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ในรูปแบบใดก็ตาม ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ได้รับอนุญาตแปลและพิมพ์เป็นภาษาไทย โดย อาร์. บี. ธิม, จูเนียร์ ไบเบิล มินิสทรีส์

ฉบับนี้พิมพ์ที่เชียงใหม่ ค.ศ.2004

สารบัญ

อารัมภบท.....

บทนำ.....

เอกอัครราชทูตของพระคริสต์.....

การประกาศแก่กลุ่มใหญ่ และ การเป็นพยานอย่างเป็นการส่วนตัว.....

การสื่อสารพระกิตติคุณในประวัติศาสตร์.....

    การประกาศภายในครอบครัว.....

    ประเทศชาติอิสราเอล.....

    หน้าที่ในการประกาศของคริสต์จักร.....

    ช่วงเวลา 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนา และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ (the Tribulation and the Millenium) .....

    หลักการในการเป็นพยาน.....

    หลักคำสอนจำเป็นในการประกาศข่าวประเสริฐ.....

        การกลับคืนดีกับพระเจ้า (reconciliation) .....

        คนที่ไม่ได้ฟังพระกิตติคุณ.....

            ผู้ที่ไม่เชื่อคือใคร? .....

        การสำนึกว่ามีพระเจ้า (God-consciousness) .....

        พระลักษณะของพระเจ้าได้รับรองพระกิตติคุณ.....

        หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่สอนว่าพระเยซูคริสต์ทรงตายเพื่อทุกคน (the doctrine of unlimited atonement) .....

    การพิพากษาลงโทษจากพระเจ้า

        ความบาปไม่ได้เป็นประเด็น.....

    การเป็นพยานอย่างเกิดผล.....

        พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการประกาศ.....

        อาวุธในการเป็นพยาน.....

        แรงจูงใจในการเป็นพยาน.....

        จงเป็นคนหาคนตั้งหาปลา.....

        คุณคิดอยากจะเป็นมิชชันนารีบ้างไหม? .....

        พระกิตติคุณต้องไม่มีการประนีประนอมหรือเปลี่ยนแปลง.....

        คุณสมบัติ และ ทรัพย์สินสมบัติในการเป็นพยาน.....

        เราไม่ได้ขายพระกิตติคุณ.....

แรงจูงใจจากความรักความเมตตา.....

ผู้เชื่อใหม่ต้องการการสอนที่ถูกต้องและทันที.....

เหตุผลที่ผู้เชื่อใหม่ต้องการการสอนและการหนุนใจ (การติดตามผล) .....

หลุมพรางในการเป็นพยาน .....

รางวัลจากการประกาศ.....

สังคมคริสเตียน.....

พระพรภายใน.....

ปฏิบัติหน้าที่ของคุณให้สำเร็จ.....

ภาคผนวก A.....

อภิธานศัพท์.....

อักขระนุกรมชื่อพระคัมภีร์.....

อัครภพ

ก่อนที่คุณจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ หากคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของคุณโดยส่วนตัวกับพระเจ้า

“ถ้าเรากล่าวถึง (สารภาพ) บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

จากนี้คุณจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

“พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการพระองค์ด้วย [การทรงนำจากการประกอบด้วย] พระวิญญาณและความจริง [หลักคำสอนพระคัมภีร์]” (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหาก你不เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะคุณจำเป็นต้องเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา” (ยอห์น 3:36)

เพราะว่าพระวาระของพระเจ้านั้นไม่ตายและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั้งจิตใจ และวิญญาณของมนุษย์จนสามารถแยกออกจากกันได้ และข้อกระดูกและไข่มັນในกระดูกก็สามารถแยกออกจากกันได้ (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจ จากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอุตสาหกรรมสำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจนแล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2 : 1 5)

บทนำ

ใครคือคนที่ต้องรับผิดชอบในการประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวโลกทั้งหลาย? มีเพียงศิษยาภิบาล, มิชชันนารี หรือนักประกาศเท่านั้นที่ทำหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับความรอดด้วยการเชื่อในพระคริสต์ใช่หรือไม่? ไม่ใช่! หน้าที่ประกาศเป็นความรับผิดชอบของทุกคนที่เป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์

“แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

การเป็นพยาน หมายถึงการที่คุณได้สื่อถึงแผนการความรอดของพระเจ้าให้แก่ผู้ที่ไม่เชื่ออย่างเป็นทางการส่วนตัว ก่อนที่พระเจ้าจะเป็นเจ้าได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (กิจการ 1:9-10) พระองค์ทรงบัญชาให้ผู้เชื่อทุกคนต้องนำพระกิตติคุณถึงสุดปลายแผ่นดินโลก คำบัญชานี้ถูกย้ำในจดหมายฝากบางฉบับด้วย อาจารย์เปาโลได้เตือนชาวโครินธ์ว่าเขาได้รับหน้าที่ในการเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์

“ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา” (2 โครินธ์ 5:20)

เอกอัครราชทูตของพระคริสต์

เอกอัครราชทูตเป็นตัวแทนของประเทศซึ่งถูกส่งไปยังประเทศอื่นเพื่อปฏิบัติภารกิจตามคำสั่งจากรัฐบาลหรือกษัตริย์ของประเทศของตน การเป็นเอกอัครราชทูตไม่ได้มีเฉพาะทางโลกเท่านั้น แต่ในฝ่ายวิญญาณก็มีเช่นเดียวกัน เสมือนกับเอกอัครราชทูตของแต่ละประเทศ ผู้เชื่อไม่ได้แต่งตั้งตนเองให้เป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ แต่พระคริสต์ต่างหากที่ได้ทรงแต่งตั้งเราให้เป็นผู้แทนของพระองค์ ในเวลาที่พระองค์ทรงประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา (โคโลสี 3:1) ในฐานะเป็นบุตรของพระเจ้าโดยเชื่อในพระเยซูคริสต์ เราได้บังเกิดใหม่เป็นรัชทายาทในราชวงศ์ของพระเจ้า เราไม่ถือสัญชาติของประเทศของเราเท่านั้น แต่ยังเป็น “พลเมืองเดียวกันกับธรรมิกชน และเป็นครอบครัวของพระเจ้า” (เอเฟซัส 2:19)

ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่บนโลก คริสเตียนได้รับฐานะเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ และเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ไม่ว่าเรามีอาชีพใดก็ตาม เราไม่ได้ปฏิบัติตามใจปรารถนาของเรา แต่ตามน้ำ

พระทัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา เช่นเดียวกับผู้ที่เป็นเอกอัครราชทูตของประเทศหรือกษัตริย์ คำบัญชาและคำแนะนำการปฏิบัติงานของเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ได้รับการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร คือ พระคัมภีร์ ในขณะที่รัฐบาลหรือกษัตริย์ได้เตรียมทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับเอกอัครราชทูตของตนฉันใด พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งไว้สำหรับเรานั้น นั่น อย่างไรก็ตาม การที่เราจะสำเร็จในพันธกิจของเรานั้น ขึ้นอยู่กับว่าเราเข้าใจถึงพันธกิจและความรับผิดชอบของเรามากน้อยแค่ไหน เราได้รับหน้าที่ที่หนักกว่าพระคริสต์จะทรงเรียกเราให้ไปอยู่กับพระองค์ เช่นเดียวกับทุกๆ กิจกรรมที่มนุษย์ได้กระทำ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมทางโลกหรือทางฝ่ายวิญญาณ การเป็นเอกอัครราชทูตจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ การเตรียมตัวที่ดี และแรงจูงใจที่ถูกต้อง

การประกาศแก่กลุ่มใหญ่

และ การเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัว

นอกจากการที่ผู้เชื่อทุกคนถูกแต่งตั้งให้เป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ ยังมีผู้เชื่อบางคนที่ได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณให้เป็นนักประกาศ (เอเฟซัส 4:11) ของประทานด้านการประกาศให้ความสามารถพิเศษในการดึงดูดคนที่ยังไม่เชื่อในพระคริสต์เป็นจำนวนมาก ทั้งการประกาศแก่กลุ่มใหญ่และการเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัวมีบทบาทอันสำคัญ และต้องควบคู่กันไปในแผนการของพระเจ้า แต่ยังมีผู้เชื่อหลายคนที่จะเข้าใจผิดในการปฏิบัติทั้งสองหน้าที่นี้ มีผู้นำคริสตจักรบางคนที่ชอบใช้ความรู้สึกผิด หรือ การรับพระพร หรือ รางวัลพิเศษ เป็นการผลักดันให้สมาชิกเป็นพยาน หรือในอีกแง่หนึ่ง คริสตจักรอาจมองข้ามการเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัวโดยจะเน้นการประกาศแก่กลุ่มใหญ่เพียงอย่างเดียว ด้วยเหตุนี้มีหลักการที่เกิดขึ้นบ่อยๆ กับคริสตจักรในปัจจุบันซึ่งไม่มีสอนในพระคัมภีร์ คือ คริสตจักรจะชวนนักประกาศมาทำ ‘การฟื้นฟู’ โดยสมาชิกในโบสถ์จะพาผู้ที่ไม่เชื่อมาให้ฟังการประกาศนั้น หากจะมีสองสามคนได้รอดเพราะ ‘การฟื้นฟู’ นั้น ผู้เชื่อจะหลงคิดว่าเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาเสร็จสิ้นแล้ว

ความเข้าใจผิดนี้สร้างปัญหาใหญ่หลวงในคริสตจักร สิ่งแรกที่เราต้องเข้าใจคือ ‘การฟื้นฟู’ ตามความหมายในพระคัมภีร์ หมายถึงการฟื้นฟูภายในจิตใจของผู้เชื่อ ซึ่งเกิดขึ้นต่อเมื่อมีผู้เชื่อได้ตอบสนองต่อพระคำของพระเจ้า และไม่ได้เกี่ยวข้องกับภารกิจที่มีผู้ที่ไม่เชื่อตอบสนองต่อพระกิตติคุณแต่อย่างใด ประเด็นที่สอง หน้าที่หลักของคริสตจักรท้องถิ่น คือ การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์โดยศิษยาบาล เพื่อผู้เชื่อจะสามารถเติบโตขึ้นในพระคุณของพระเจ้า และกลายเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณในที่สุด ประเด็นที่สาม หากผู้ที่ไม่เชื่อถูกชักชวนให้มาที่โบสถ์เพราะความเกรงใจ หรือ มาอย่างฝืนใจ เขาคงจะไม่มีใจที่จะมาฟังพระกิตติคุณ แทนที่เขาจะตอบสนองอย่างดี เขาอาจจะมึนงงหรือปฏิบัติที่ต่อต้านแทน

การเป็นพยาน และการประกาศแก่กลุ่มใหญ่ จะต้องคู่กันไป ถึงจะได้ผลมากที่สุด สมมุติว่ามีนักประกาศมาประกาศในเมืองหนึ่งเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ มี 50 คนที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ เป็นสิ่งที่น่าชื่นใจ หากจะมีเพียงคนๆ หนึ่งที่เชื่อในพระคริสต์ แต่ในเหตุการณ์นี้เรามีถึง 50 คนที่เชื่อในพระองค์! อย่างไรก็ตาม การประกาศเช่นนี้ยังไม่สมบูรณ์แบบ เพราะผู้เชื่อทุกคนจะต้องปฏิบัติตามคำบัญชา คือที่จะประกาศข่าวประเสริฐอย่างเป็นทางการส่วนตัวด้วย

ในอีกกรณีหนึ่ง สมมุติว่าในคริสต์จักรมีสมาชิกหนึ่งร้อยคนที่เริ่มเป็นพยานให้กับคนที่เขารู้จัก เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมงาน เพื่อนสนิท และ เพื่อนบ้าน การเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัวอาจเกิดขึ้น ที่มหาวิทยาลัย หรือ ในฐานทัพทหาร ทุกที่ที่คุณจะพบกับผู้ที่ยังไม่เชื่อ หากภายในหนึ่งอาทิตย์ทุกคนในคริสต์จักรนั้นสามารถนำหนึ่งคนมาถึงพระเยซูคริสต์ นั่นหมายความว่าจะมีผู้เชื่อใหม่เพิ่มอีกร้อยคนที่เดียว คริสต์จักรของพระคริสต์จะขยายขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงแค่เราทำตามหลักการการประกาศแก่กลุ่มใหญ่ ให้คู่กับการเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัว ถึงแม้จะมีเฉพาะผู้เชื่อบางคนซึ่งได้รับของประทานในการประกาศแก่กลุ่มใหญ่ แต่ผู้เชื่อทุกคนต้องรับผิดชอบที่จะเป็นพยานแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ

การสื่อสารพระกิตติคุณในประวัติศาสตร์

การประกาศภายในครอบครัว

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุคคลแรกที่ประกาศพระกิตติคุณ โดยประกาศแก่ผู้ชาย (อาดัม) และ ภรรยา (ซึ่งภายหลังมีชื่อว่า เอวา) และเมื่ออาดัมและเอวาได้บังเกิดใหม่แล้ว พระกิตติคุณแห่งความรอด เป็นมรดกอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเขาต้องรับผิดชอบที่จะถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานของเขา *FN2* ด้วยเหตุนี้ บิคาราคูแรกได้เป็นตัวอย่างให้กับบิคาราคูที่สืบต่อมาภายหลังในการประกาศข่าวประเสริฐแก่ลูกหลานของตน *FN3*

ต่อมาภายหลัง การที่จะมีคนเชื่อ หรือปฏิเสธข่าวประเสริฐ ทำให้มนุษยชาติแยกออกเป็นสองกลุ่ม ได้แก่ ผู้เชื่อ และ ผู้ที่ไม่เชื่อ อาเบลได้ตอบสนองต่อพระกิตติคุณโดยเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ส่วนคาอินได้กบฏต่อพระเจ้า และปฏิเสธพระกิตติคุณ ซึ่งทำให้เขาเป็นมนุษย์คนแรกที่ได้ปฏิเสธชีวิตนิรันดร์ หลังจากคาอินได้ฆ่าอาเบล (ปฐมกาล 4:8) พระเจ้าทรงใช้เชื้อสายของเสท ก็บุตรชายของอาดัมและเอวา ซึ่งได้เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าและอนุรักษ์พระกิตติคุณให้สืบเนื่องต่อมา (ปฐมกาล 4:25-26; 15:6) เราสามารถอ่านถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของลูกหลานของเสท ซึ่งเป็นตระกูลที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า และคาอิน ซึ่งเป็นตระกูลที่ไม่เชื่อ ได้ในปฐมกาลบทที่ 5 และบทที่ 6

การประกาศภายในครอบครัวได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเกิดเหตุการณ์น้ำท่วมโลก (ปฐมกาลบทที่7) *FN4* หลังจากนั้นน้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงบัญชาให้บุตรของโนอาห์ได้แยกจากกัน โดยให้เป็นชนชาติที่แตกต่างกันไป (ปฐมกาลบทที่10) ในขณะที่ชนชาติเหล่านี้ได้พัฒนาและเจริญขึ้น การประกาศจะได้รับการผลักดันจากภายในแต่ละชนชาตินั้น

เมื่อกาลเวลาผ่านไปมนุษยชาติได้หมกมุ่นอยู่กับของของโลก ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ ความพลัดพลิน และความสำเร็จส่วนตัว มนุษย์ได้หันไปจากพระกิตติคุณมากยิ่งขึ้นตามกาลเวลา เมื่อกลุ่มคน

ส่วนใหญ่ได้ปฏิเสธความรอดที่พระเจ้าทรงประทานด้วยพระคุณ และเมื่อจะมีผู้เชื่อได้ปฏิเสธหลักคำสอน พระคัมภีร์ ความเชื่อที่ผิดและการสอนอย่างเทียมเท็จได้แทรกซึมเข้าสู่สังคม เป็นเพราะความเชื่อที่ผิดที่มนุษย์คิดจะสร้างหอบาเบลขึ้นมา การประกาศพระกิตติคุณถูกกลืนไป เขาได้ทำตามแผนการอันใหญ่โตมหิทธานของเขาแทนที่จะทำตามแผนการของพระเจ้า (ปฐมกาล 11:1-9) *FN5* พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษโครงการที่จะสร้างรัฐบาลสากลนั้นขึ้นมา เพื่อว่าพระกิตติคุณจะยังสามารถแพร่ไปได้ถึงทั่วโลก

ชนชาติอิสราเอล

หลังจากพระเจ้าทรงทำลายโครงการกบฏแห่งหอบาเบล และก่อตั้งภาษาหลากหลายภาษาเพื่อบังคับให้มนุษย์แยกเป็นชนชาติต่างกัน (ปฐมกาล 11:7-8) พระองค์ได้ทรงตั้งอิสราเอลไว้เพื่อเป็นกลุ่มคนที่รับผิดชอบต่อการประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ ซึ่งแทนระบบการประกาศจากภายในครอบครัวดั้งเดิม พระเจ้าจึงใช้ชนชาติอิสราเอลเพื่ออนุรักษ์พระคำของพระองค์ และเป็นชาติที่พระเจ้าจะทรงใช้เพื่อที่พระองค์จะทรงนำพระบุตรมายังโลกให้เป็นพระผู้ช่วยของมนุษยชาติ

พระเจ้าทรงเลือกอับราฮัม ซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า ให้เป็นบิดาแห่งเชื้อชาติยิว (ปฐมกาล 12:1-3) ในช่วงเวลา 400 ปีที่ชาวยิวเป็นทาสที่อียิปต์ จำนวนประชากรของเขาได้ขยายขึ้นจนกระทั่งชนชาติอิสราเอลถูกสร้างขึ้นมา เป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงมอบหน้าที่ในการประกาศพระกิตติคุณแก่โลก (โรม 3:1-2) อย่างไรก็ตาม อิสราเอลไม่ได้ปฏิบัติตามหน้าที่นั้น แต่ด้วยความเย่อหยิ่งเขาเห็นว่าความรอดเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่ชาวยิวเท่านั้น พวกเขาจึงพลาดที่จะเชื่อฟังพระเจ้าโดยไม่ได้ประกาศพระกิตติคุณ

เมื่อชาวยิวได้เสื่อมทรามมาก พระเจ้าจึงได้ทดสอบพวกเขาอย่างหนัก โดยให้ทั้งชนชาติถูกกวาดต้อนไปเป็นทาสในบาบิโลนเป็นเวลา 70 ปี (ปีที่ 587-517 ก่อน ค.ศ.) หลังจากการทดสอบนั้นพระเจ้าได้ทรงโปรดสัญญาว่าจะประทานอีก 490 ปีเพื่อที่เขาจะประกาศพระกิตติคุณ และสั่งสอนพระคำของพระองค์ (ตั้งแต่ 445 ปีก่อนค.ศ.) แต่ช่วงเวลานี้ถูกตัดให้สั้นลง 7 ปีเนื่องจากเขาได้ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด และตรึงพระองค์ที่ไม่กางเขน (ดาเนียล 9:24-27) เหตุฉะนั้น ชาวยิวยัง 'เป็นหนี้' พระเจ้า ซึ่งพวกเขาต้อง 'ชดใช้' ใน 7 ปีแห่งการทนทุกข์เวทนานก่อนพระคริสต์จะเสด็จมายังโลกเป็นครั้งที่สอง เพื่อครอบครองโลก 1,000 ปี ความผิดพลาดของอิสราเอลนั้นใหญ่หลวง จนพระเจ้าต้องมอบหน้าที่การประกาศให้แก่กลุ่มคนใหม่ คือคริสตจักรของพระเยซูคริสต์*FN6*

หน้าที่ในการประกาศของคริสตจักร

คำว่า 'คริสตจักร' ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงคริสตจักรท้องถิ่น แต่หมายถึง ผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ทุกคนในยุคคริสตจักร ซึ่งเริ่มต้นในวันเพนทอสต์ (ปีค.ศ. 30) และจะสิ้นสุดลงด้วยการรับคริสตจักรขึ้นไป *FN7* เพราะฉะนั้น หากคุณสามารถเชื่อในพระเยซูคริสต์ คุณได้เป็นสมาชิกในคริสตจักรสากล และต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้าในการเผยแพร่ว่างพระกิตติคุณ

ปัจจุบันที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเมืองการมามายที่ส่งมิชชันนารีไปประกาศพระกิตติคุณในต่างประเทศ ทั้งที่ยังมีหลายคนในสหรัฐอเมริกาที่ต้องการได้ยินพระกิตติคุณ*FN8* คำถามที่สำคัญสำหรับ

ชาวสหรัฐคือ สหรัฐอเมริกา ในฐานะเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าจะสามารถทำพันธกิจมิชชันนารีในประเทศอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร หากยังไม่ยอมเป็นพยานให้กับคนที่อยู่ใกล้ตัว? *FN9*

ช่วงเวลา 7 ปีแห่งการทรมานทุกข์เวทนา และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์

(The Tribulation and The Millennium)

ยุคคริสต์จักรจะจบลงด้วยการรับทุกคนที่เชื่อในพระคริสต์ในยุคคริสต์จักรขึ้นไป (the Rapture/ the Resurrection of the Church) เหตุการณ์นี้เป็นจุดเริ่มต้นของ 7 ปีแห่งการทรมานทุกข์เวทนาซึ่งยังค้างอยู่จาก 490 ปีที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่อิสราเอลเพื่อทำหน้าที่การประกาศ พระคัมภีร์ไทยเรียกช่วงเวลานี้ว่า ความทุกข์ยากลำบาก หรือ การทรมานทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ (มัทธิว 24:29; วิวรรณ์ 7:14; ดู ดาเนียล 9:27) *FN10

ในช่วงเวลา 7 ปีนั้นชาวยิวจะรับบทบาทในการเป็นพยานฝ่ายพระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ในเจ็ดปีแห่งความทุกข์นี้ชาวโลกจะได้ฟังพระกิตติคุณจากนักประกาศชาวยิวถึง 144,000 คน (วิวรรณ์ 7:4-8), โมเสส และ เอลียาห์ ซึ่งได้รับกายนิรันดร์แล้ว (วิวรรณ์ 11:3-12), และทูตสวรรค์ซึ่งจะประกาศถึงพระสิริของพระเจ้า (วิวรรณ์ 14:6-7) ในแผนการของเจ้ามีช่วงเวลาแห่งพระคุณก่อนที่จะมีการพิพากษาลงโทษทุกครั้ง พระเจ้าทรงมอบโอกาสแก่ทุกคนในโลกให้เชื่อในพระคริสต์ก่อนเขาจะไปจากโลกนี้และต้องถูกการพิพากษาลงโทษ

“มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็จะมีกรพิพากษา” (ฮีบรู 9:27)

หลังจากการทรมานทุกข์เวทนาเป็นเวลา 7 ปีนั้น ยุค 1,000 ปี ของพระคริสต์ก็จะมาถึง *FN11 ซึ่งพระองค์จะทรงครองโลกเอง และจะมีแต่ผู้เชื่อในพระองค์เท่านั้น ผู้เชื่อเหล่านี้จะมีหน้าที่ต้องประกาศแก่ลูกหลานของเขา ข่าวประเสริฐจะแพร่ไปอย่างมาก ซึ่งอิสยาห์ได้บันทึกไว้ว่า

“เพราะว่าแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเจ้า ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น” (อิสยาห์ 11:9 บ)

ถึงหน้าที่ในการประกาศจะเปลี่ยนไปตามยุคสมัย แต่วิธีการรอดไม่เคยเปลี่ยน ความรอดมาด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว และในพระคริสต์เพียงผู้เดียว (กิจการ 4:12) *FN12

หลักการในการเป็นพยาน

คุณไม่สามารถสื่อสารสิ่งที่ตัวเองไม่เข้าใจ ยิ่งคุณมีความรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณ คุณยิ่งจะไม่มีประสิทธิภาพในการแบ่งปันพระกิตติคุณ ผู้เชื่อที่กระตือรือร้น แต่ขาดความเข้าใจ อาจประกาศว่า ผู้ใดที่อยากได้รับความรอดผ่านพระเยซูคริสต์จะต้องละทิ้งความบาปบางอย่าง และตั้งใจเปลี่ยนวิถีชีวิตก่อนจะรอด

ได้ ความกระตือรือร้นมากบวกกับความรู้น้อย เป็นสมการที่อันตรายมาก เพื่อคุณจะไม่ปิดบังประเด็นสำคัญเกี่ยวกับความรอด คุณจะต้องให้เขาเข้าใจว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ใด และทรงกระทำอะไรเพื่อเขา แต่ก่อนที่เราจะศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับการเป็นพยาน ขอแสดงหลักการต่อไปนี้อย่างสรุปคือ

1. ผู้เชื่อทุกคนจะต้องรับผิดชอบที่จะเป็นพยาน
2. ข้อมูลหลักในการเป็นพยานจะต้องเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์และสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำบนไม้กางเขน
3. เนื่องจากพระคริสต์ทรงตายแทนทุกคน ทุกคนจึงสามารถรอดได้ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องรับผิดชอบที่จะประกาศพระกิตติคุณ
4. ยิ่งคุณเติบโตฝ่ายวิญญาณมากเท่าใด คุณยิ่งจะมีประสิทธิภาพในการเป็นพยานมากขึ้นเท่านั้น (ยอห์น 15:2-16; 2 เปโตร 3:18)
5. คุณจะมีความมั่นใจในการเป็นพยานมากขึ้นต่อเมื่อคุณมีความมั่นใจในความรอดของคุณเอง (ยอห์น 10:28)
6. พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ถ้อยคำของคุณซึ่งตรงกับพระกิตติคุณ เพื่อจะให้ผู้ที่ไม่เชื่อได้สำนึกว่าเขาต้องการพระคุณของพระเจ้า
7. คุณเป็นพยานให้กับชาวโลกทั้งสองทาง จากตัวอย่างชีวิตของคุณเอง (2 โครินธ์ 3:3;6:3) และจากการได้ยื่นพระกิตติคุณทางคำพูดของคุณ
8. มีบาเหน็จในโลกนี้และชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่ เป็นพยาน (ดาเนียล 12:3)

หลักการเหล่านี้ช่วยให้เราเห็นถึงความรับผิดชอบ และวิธีการที่จะทำให้การประกาศของคุณนั้นเกิดผล ส่วนแรงจูงใจในการเป็นพยาน อาจารย์เปาโลได้บันทึกไว้ว่า

“ก่อนพี่น้องทั้งหลายผู้เป็นที่รักของพระเจ้า เราทราบแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว เพราะข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่าน มิใช่มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยการรับรองอันเต็มเปี่ยม ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่าน เพราะเห็นแก่ท่าน” (1 เธสะโลนิกา 1:4-5)

ถึงแม้ผู้เชื่อเป็นผู้สื่อข่าวประเสริฐ แต่ฤทธิ์เดชในการเป็นพยาน และการที่จะให้ผู้ที่ไม่เชื่อนั้นสำนึกว่าเขาควรเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 16:7-11)

ถ้าคุณอยากจะเป็นพยานที่เกิดผล คุณจะต้องสื่อข่าวประเสริฐจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคุณจะต้องเข้าใจถึงพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์อย่างถูกต้อง *FN13 ถึงคุณไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกหลักการที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ก่อนจะเป็นพยานอย่างเกิดผล แต่คุณจะต้องเข้าใจความหมายเกี่ยวกับพระคุณและความเชื่อ, ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ใดและพระองค์ทรงทำอะไรเพื่อเขา และ พื้นฐานเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าหลังจากความรอดแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญมาก คือ คุณต้องรู้ว่า

คุณจะต้องหยุดพูดเมื่อไร เพื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสามารถกระทำพันธกิจการชักชวนของพระองค์ หลังจากผู้ฟังได้ฟังพระกิตติคุณแล้ว

ชีวิตของคุณก็เป็นพยานถึงพระพรที่ผู้เชื่อจะได้รับจากพระเจ้าหลังจากความรอดผ่านการเติบโตฝ่ายวิญญาณ เมื่อคุณมีความสงบสันติและความสุขในจิตใจ ผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งกำลังแสวงหาความสุขและความมั่นคงในชีวิตจะสังเกต การเติบโตฝ่ายวิญญาณผ่านการศึกษาศึกษาถึงพระเยซูคริสต์ (2 เปโตร 3:18) จะทำให้การเป็นพยานของคุณมีประสิทธิภาพสูง

ก่อนที่คุณจะเริ่มเสนอพระกิตติคุณให้แก่เขา จงตระหนักไว้ว่าพระเจ้าทรงเลือกคุณ ซึ่งเป็นรัชทายาทของพระองค์ ให้เป็นเอกอัครราชทูตของพระองค์ ชีวิตของคุณมีความหมายและจุดประสงค์ที่ชัดเจน พระผู้เป็นเจ้าของได้บัญชาให้คุณสื่อข่าวประเสริฐแห่งความรอดแก่ชาวโลกทั้งหลาย

“ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้าผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เราพันธกิจเรื่องการคืนดีกัน คือ พระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์ มิได้ทรงถือโทษในการผิดของเขา และทรงมอบเรื่องการคืนดีกันนั้นให้เราประกาศ”(2 โครินธ์ 5:18-19)

10

ก่อนที่คุณจะเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ คุณเป็นศัตรูของพระเจ้า (โรม 5:10) แต่การเป็นปฏิปักษ์นั้นถูกยกเลิกไปเพราะการพลีพระชนม์ของพระคริสต์ ตอนนี้คุณเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นที่ยรักของพระองค์ คุณมีสิ่งล้ำค่าที่จะไปบอกผู้อื่น และคุณจะบอกข้อมูลอันสำคัญนี้แก่เขาอย่างไร? *FN14 ขั้นตอนแรกคือ คุณต้องเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งได้อธิบายถึงการที่พระคริสต์ทรงตายแทนคุณบนไม้กางเขน

หลักคำสอนจำเป็นในการประกาศข่าวประเสริฐ

การกลับคืนดีกับพระเจ้า (reconciliation)

มนุษย์ทุกคนเกิดมาในโลกเป็นคนบาปและถูกแยกออกจากพระเจ้า มนุษย์ไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ที่ไม้กางเขน พระองค์จึงได้บาปให้เรา เพื่อเราจะไม่ต้องรับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปนั้น (1 ทิโมธี 4:10)

“เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23) *FN15

“พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้บนพระกายของพระองค์ที่คืนไม่นั้น” (1 เปโตร 2:24)

ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ไม่มีบาปและไม่เคยกระทำบาป พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบสำหรับพระเจ้า โดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เราจึงสามารถกลับคืนดีกับพระเจ้า (เอเฟซัส 2:12-16) ก่อนพระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน มนุษย์ถูกแยกออกจากพระเจ้า ด้วยกำแพงที่มนุษย์ไม่สามารถผ่านหรือข้ามไปได้*FN16 ไม่ว่าเขาเป็นคนที่ดีที่สุด หรือเคร่งครัดศาสนา มากเท่าไร แต่เขาไม่มีความสามารถพอที่จะผ่านพ้นจากกำแพงที่กีดกันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

ถ้าคุณแบ่งปันข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน คุณเองจะต้องเข้าใจว่าทำไมการตายของพระเยซูจึงสามารถทำลายกำแพงนี้ออกไปได้ ตัวอย่างเช่น คุณต้องเข้าใจว่า พระองค์ทรงไถ่เราจากตลาดทาสแห่งความบาป (โรม 3:23-24) พระองค์ทรงพอพระทัยความชอบธรรมของพระบิดา ซึ่งจำเป็นต้องพิพากษา ลงโทษความบาป (โรม 3:25; 1 ยอห์น 2:2) สำหรับผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ พระบิดาได้มอบความชอบธรรมของพระบิดาเองให้แก่เขา ซึ่งทำให้ผู้เชื่อในพระคริสต์เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า (โรม 4:3,6-9) จากนั้นพระองค์จึงได้รับเราเป็นบุตรของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์

เนื่องจากพระเยซูคริสต์ได้ทำลายกำแพงที่วางกั้นระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า มนุษย์ทุกคนสามารถมีความสัมพันธ์นิรันดร์กับพระเจ้าได้ เว้นแต่ว่าเขาเองได้ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ ถ้าคุณสามารถสื่อข้อมูลเกี่ยวกับการกลับคืนดีกับพระเจ้าเช่นนี้ คุณคงจะลบเลือนความเข้าใจผิดเพื่อเขาจะสามารถตัดสินใจว่าจะยอมรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยรอดของเขาหรือไม่

เรื่องความบาปมักจะปิดบังพระกิตติคุณแห่งพระคุณ นักประกาศบางคนชอบเน้นเรื่องบาปในการประกาศของเขา แต่ความบาปส่วนตัวไม่ใช่ประเด็นในการเสนอพระกิตติคุณหรือในการรับความรอด ประเด็นคือพระเยซูคริสต์เพียงผู้เดียวเท่านั้น ถึงแม้ทุกคนในโลกอาจหยุดกระทำบาปที่เขากำลังทำอยู่ แต่ก็ยังจะไม่มีใครสามารถขึ้นสวรรค์ได้ด้วยตนเอง วัตถุประสงค์ในการประกาศไม่ใช่จะทำให้คนหยุดกระทำบาป ซึ่งสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว แต่คุณจะต้องเสนอหนทางเดียวซึ่งจะทำให้เขารอดจากความตายนิรันดร์ นั่นคือ ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว และในพระคริสต์เพียงผู้เดียว

จะต้องมีหลายคนที่ออกไปจากงานประกาศ โดยคิดว่าเขาจะรับความรอดต่อเมื่อเขาได้หยุดกระทำบาปบางอย่างที่เขาทำอยู่ หรือสารภาพบาปต่อหน้าที่ประชุม, สัญญาด้วยความรู้สึกเสียใจว่าจะกลับใจจากวิถีชีวิตเดิมแล้วจะติดตามพระคริสต์ตลอดไป หรือสมัครเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นและเข้าร่วมกับกิจกรรมที่เขาจัดอย่างสม่ำเสมอ นั่นก็ไม่น่าแปลกใจที่จะมีผู้ที่ไม่เชื่อจำนวนมากที่เป็นปฏิปักษ์ต่อข่าวประเสริฐ!

มีหลายคนที่หลงเข้าใจว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อพระเจ้าก่อนจะได้รับความรอด เช่น กล่าวว่า “พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์” *FN16ข, เดินออกมาหน้าที่ประชุม, รู้สึกผิด, รับบัพติศมา หรือให้คำสัญญาว่าจะ ‘มอบชีวิต’ แต่พระเจ้า นั้นหมายความว่า แผนการความรอดของพระเจ้ายังไม่สมบูรณ์ พระเจ้าไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา! ด้วยว่าพระเจ้าทรงประทานแก่เราด้วยพระคุณ ไม่มี การกระทำใดๆ ซึ่งเราต้องทำเพื่อที่จะได้รับความรอดเป็นของขวัญจากพระองค์

เพื่อจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องความรอดเพราะพระคุณอย่างชัดเจน คุณต้องบอกเขาว่าพระเยซูคริสต์ทรงกระทำทุกอย่างเพื่อเรา (เอเฟซัส 2:8-9; ทิโมธี 3:5) ไม่มี การกระทำใดๆ ซึ่งจะทำให้เราได้รับความรอดได้นอกจากการเชื่อในพระองค์ (ยอห์น 1:12; กิจการ 16:31) การมีความเชื่อไม่เกี่ยวกับการกระทำใดๆ แต่เป็นวิธีซึ่งเราได้รับของขวัญนี้แหละ คือใจความสำคัญของพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์

คำว่า Gospel (ซึ่งถูกแปลว่า พระกิตติคุณ หรือ ข่าวประเสริฐ ในพระคัมภีร์ไทย) หมายความว่า “ข่าวดี” ถึงเป็นความจริงว่าเราทุกคนเป็นคนบาป แต่ข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้มีส่วนในพระกิตติคุณ คำกล่าวที่ว่า “ทุกคนกระทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23) เป็นข่าวร้าย คำตัดสินก็เป็นข่าวร้ายกว่า นั่นก็คือ “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23)* ข่าวดีเริ่มต้นด้วย ความจริงว่าพระคริสต์ทรงตายเพื่อไถ่บาปของเรา พระองค์ทรงตายแทนเรา เพื่อเราจะมีชีวิตนิรันดร์ นี่คือนิวส์ดีซึ่งเราต้องประกาศแก่ชาวโลกทั้งหลาย

*ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จากพระธรรมโรมไม่จำเป็นในการประกาศ ในที่นี้อาจารย์เปาโลได้เขียนคำอธิบายทางศาสนศาสตร์แก่ผู้ที่เป็นคริสเตียนแล้ว ไม่ได้ประกาศแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประกาศพระองค์ไม่เคยอ้างถึงบาปส่วนตัว แต่ประกาศว่าความรอดเป็นของขวัญด้วยพระคุณซึ่งมนุษย์ทุกคนสามารถรับโดยความเชื่อในพระองค์

“ทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16ข)

คนที่ไม่ได้ฟังพระกิตติคุณ

ขณะที่คุณกำลังเป็นพยาน อาจมีบางคนถามว่า “จะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่เคยมีโอกาที่จะฟังพระกิตติคุณ?” *FN17 เขาอาจถามอย่างนี้เพราะอยากรู้เฉยๆ หรืออาจเป็นวิธีการหลบหลีกไม่ต้องพูดถึงเรื่องความตาย ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ได้ตอบคำถามนี้ แต่คุณจะต้องจำไว้เสมอว่าหน้าที่ของคุณคือการเสนอและอธิบายพระกิตติคุณ ไม่ใช่การตอบคำถามนอกเรื่อง อย่างไรก็ตาม คงจะมีบางครั้งที่การให้คำตอบจะช่วยให้ผู้ไม่เชื่อสามารถเข้าใจพระกิตติคุณอย่างชัดเจนขึ้น ต่อไปเป็นการอธิบายถึงผู้ที่ไม่เคยฟังพระกิตติคุณทั้ง 4 ประการ

ผู้ที่ไม่เชื่อคือใคร?

ผู้ที่ไม่เชื่อไม่ได้เป็นผู้ที่ไม่เชื่อเพราะไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณมาก่อน แต่เพราะว่าเขาได้ปฏิเสธความจริง (โรม 1:18-32) พระเจ้าไม่ได้เผยความจริงผ่านการอ่านหรือการได้ยินพระคำของพระองค์เพียงเท่านั้น แต่ผ่านการสำนึกถึงมาตรฐานแห่งความชอบธรรม (โรม 1:19) และธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง (โรม 1:20) ความซับซ้อน และความมั่งคั่งของจักรวาลได้พิสูจน์ถึงการทรงสร้างของพระเจ้า และภายในจิตใจของทุกคนมีความสำนึกถึงมาตรฐานแห่งความชอบธรรมซึ่งเราไม่สามารถบรรลุได้

“เพราะว่า ซึ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงแก่เขาแล้ว ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว พระลักษณะของพระองค์ที่ไม่ปรากฏแก่ตา คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” (โรม 1:19-20)

การสำนึกว่ามีพระเจ้า (God-consciousness)

ไม่ช้าก็เร็ว มนุษย์เราทุกคนจะสำนึกในใจว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีฤทธิ์ที่เหนือกว่าเรา เป็นผู้สร้างทุกสิ่งขึ้นมา และเป็นผู้ทรงชอบธรรม นี่คือเวลาสำนึกว่ามีพระเจ้า (God-consciousness) ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนส่วนใหญ่ในวัยเด็กของเขา เป็นเวลาหนึ่งที่เราตัดสินใจอย่างส่วนตัวว่าจะแสวงหาผู้ใดในชีวิต หรือจะปฏิเสธ สำหรับผู้ใดซึ่งปรารถนาที่จะรู้ความจริง และมีความสัมพันธ์กับผู้นี้ พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วว่าทรงประทานข้อมูลและโอกาสที่จะได้ยินพระกิตติคุณ (ยอห์น 7:17) แต่ถ้าผู้ใดก็ตามได้ปฏิเสธพระองค์ ณ เวลาที่เขาสำนึกว่ามีพระเจ้า และปฏิเสธตลอดทั้งชีวิต พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้พระกิตติคุณแก่คนคนนั้น แต่เมื่อใดก็ตามในช่วงชีวิตของคนๆหนึ่ง ที่แสวงหาความจริง คนนั้นจะมีโอกาสที่จะได้รับรู้พระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์

ส่วนมนุษย์คนใดที่เสียชีวิตไปก่อนถึงเวลาแห่งการสำนึกว่ามีพระเจ้า (age of accountability) เขาจะได้รับความรอดโดยพระคุณของพระองค์ ทารก เด็กเล็ก หรือผู้ใดซึ่งพิการทางด้านความคิดจนไม่สามารถตัดสินใจได้ ได้รับความรอดและจะขึ้นสวรรค์โดยอัตโนมัติเพราะถือว่าไม่มีโอกาสรับผิดชอบการตัดสินใจในเรื่องนี้ได้ (2 ซามูเอล 12:23) ส่วนผู้อื่นที่กำเนิดบนโลก เขา 'ไม่มีข้อแก้ตัวเลย'

พระลักษณะของพระเจ้าได้รับรองพระกิตติคุณ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก*FN18 ความรักของพระองค์เป็นคุณธรรมอันสูงสุดและความเมตตาที่มาจากความคิดของพระองค์ ซึ่งปรากฏขึ้นโดยการกระทำที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษยชาติ ความรักนิรันดร์ของพระองค์ทรงประทานการแก้ไขสำหรับปัญหาบาปของมนุษย์ผ่านพระราชกิจแห่งความรอดของพระคริสต์ที่ไม่กางเขน ความรักและพระคุณที่พระองค์มีต่อมนุษย์ได้ปรากฏในทุกแง่มุมแห่งแผนการของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการทรงประทานพระบุตรให้แก่เรา (ยอห์น 3:16; โรม 5:8) การให้ความรอด, การทรงจัดเตรียมอันสมบูรณ์แบบในขณะที่เรายังอยู่บนโลก และพระพรอันไม่สิ้นสุดที่เราจะได้พบเมื่อเราอยู่บนสวรรค์

ในฐานะทรงเป็นผู้สูงสุดในจักรวาลและฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงถือสิทธิอำนาจสูงสุด พระองค์ทรงมีพระประสงค์ต่อมนุษย์ดังนี้ว่า "พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย" (2 เปโตร 3:9) พระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์ทุกคนได้รอด (1 ทิโมธี 2:4) พระองค์จึงทรงประทานโอกาสแก่ทุกๆ คน เพื่อให้เขาจะได้รับความรอด จึงรับรองว่ามนุษย์ทุกคนซึ่งปรารถนาที่จะรับความรอดจะได้ฟังพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

อะไรคือตัวการซึ่งขวางกั้นพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับความรอด ไม่ให้สำเร็จตามน้ำพระทัยของพระองค์? ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระองค์ทรงตั้งพระประสงค์ว่า ความคิดเสรีภาพในการตัดสินใจของมนุษย์ และ สิทธิอำนาจของพระองค์ จะได้ดำรงคู่กันไปในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้เข้าแทรกแซงความคิดเสรีของมนุษย์*FN19 ทุกคนแสดงความคิดเสรีในการตัดสินใจของตน โดยการยอมรับ หรือการปฏิเสธความรอดในพระคริสต์ซึ่งพระเจ้าทรงประทานด้วยพระคุณ พระเจ้าทรงประทานความรอดแก่ทุกคน แต่การที่มีผู้หนึ่งรับหรือไม่รับของประทานนั้นขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจส่วนตัวของแต่ละบุคคล

พระเจ้าทรงเป็นความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ และความยุติธรรมที่สมบูรณ์แบบ มาตรฐานของพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ และพระองค์ทรงยุติธรรมต่อมนุษยชาติในทุกเรื่อง รวมถึงการตัดสินว่ามนุษย์เป็นคนบาป (โรม 6:23) การทรงพิพากษาลงโทษมนุษย์ (โรม 6:23ก) และการทรงประทานความรอดด้วยพระคุณ (โรม 6:23ข)

พระเจ้าทรงดำรงอยู่เป็นนิกาล และพระองค์ทรงประทานชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ การปฏิเสธของขวัญแห่งความรอดจากพระเจ้า เป็นการเลือกที่จะรับการพิพากษาจากพระองค์ (ยอห์น 3:18; กิจการ 13:46)

พระเจ้าทรงสัพพัญญู ทรงสถิตอยู่ทุกที่ และทรงฤทธานุภาพอย่างไม่สิ้นสุด เพราะพระลักษณะของพระองค์เหล่านี้ พระองค์สามารถเสนอความรอดแก่มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าเขาจะอยู่ในยุคใด อยู่ที่ไหน กำลังเผชิญสถานการณ์อะไร หรือพูดภาษาอะไรก็ตาม พระองค์ทรงทราบดีว่าใครที่แสวงหาความรอด และใครที่ไม่สนใจ พระองค์ทรงทราบวิธีไหนซึ่งจะต้องใช้เพื่อนำพระกิตติคุณไปถึงเขา พระองค์สามารถนำความรอดถึงทุกคนที่ปรารถนาความรอด

การไม่ทรงเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า ทรงรับรองว่าแผนการความรอดของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง トラバิดที่มนุษย์ยังอยู่บนโลก เขาจะสามารถรอดโดยพระคุณ เพราะความเชื่อในพระเยซูคริสต์

ความสัตย์ซื่อของพระองค์ ทรงรับรองความจริงของพระคำและพระสัญญาของพระองค์ พระองค์จะไม่มีวันกลับคำตรัสของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นการตรัสถึงความรอด หรือ การพิพากษาลงโทษชั่ววินิจนินดร์ก็ตาม ตั้งแต่ชั่วอายุหนึ่งถึงอีกชั่วอายุหนึ่ง แผนการความรอดของพระองค์มีไว้สำหรับทุกคน ทุกทวีปทั่วโลก หากมีคนใดซึ่งได้ปฏิเสธที่จะไม่รับความรอด นั้นเป็นความผิดของตนเอง ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า พระองค์ทรงรักษาคำตรัสของพระองค์อยู่เสมอ

หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่สอนว่าพระเยซูคริสต์ทรงตายเพื่อทุกคน (the doctrine of unlimited atonement)

พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยรอดของทุกคน โดยที่พระองค์ทรงไถ่บาปของมนุษย์ทุกคน

“และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่ของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

การตายของพระคริสต์ทรงแก้ไขปัญหบาปของมนุษย์ทุกคน นั้นหมายความว่า ทุกคนสามารถรอดได้ อย่างไรก็ตามยังมีหลายคนที่ไม่เชื่อพระคริสต์และปฏิเสธชีวิตนิรันดร์ สาเหตุที่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกการพิพากษาลงโทษ ไม่ใช่เพราะเขาอยู่ห่างไกลจากความเจริญหรือไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณ หรืออาจจะเพราะว่าเขาเลวทรามมากเกินไปที่จะรอดได้ แต่เขาต้องถูกการพิพากษาลงโทษเพราะเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าตั้งแต่เวลาที่เขาสัญญามีพระเจ้าจริง หรือไม่ก็ได้ปฏิเสธพระคริสต์หลังจากที่ได้ยินพระกิตติคุณแล้ว

การพิพากษาลงโทษจากพระเจ้า

อีกหลักคำสอนที่คุณจำเป็นต้องรู้จักก่อนที่จะเป็นพยานที่มีประสิทธิภาพคือหลักคำสอนเกี่ยวกับการทรงพิพากษาการกระทำดีของมนุษย์ (The judgment of human good) ที่จะมี ณ การพิพากษาครั้งสุดท้าย (The last judgment) ซึ่งจะดำเนินการเมื่อการอวสานของประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติได้มาถึงเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงตายบนไม้กางเขน พระองค์ทรงรับการพิพากษาลงโทษสำหรับบาปทั้งหมดของมนุษย์ เนื่องจากพระองค์ทรงไถ่บาปเรา (รับการลงโทษสำหรับบาปของเรา) บาปจึงไม่ได้เป็นประเด็นในการรับความรอดอีกต่อไป เช่นเดียวกัน การพยายามกระทำความดีเพื่อจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้านั้นก็ไม่มีส่วนในการรับความรอด (เอเฟซัส 2:8-9)

เพราะฉะนั้น สิ่งหนึ่งที่สำคัญในเรื่องความรอด คือ ความเข้าใจว่าการกระทำดีของมนุษย์ไม่สามารถช่วยให้เรารอดได้ คนที่อาศัยความดีของตนเพื่อจะเข้าสวรรค์จะต้องผิดหวังอย่างขมขื่นใจตลอดชั่วนิรันดร์ การกระทำดีไม่มีส่วนในแผนการความรอดของพระเจ้าเลย (ทิตัส 3:5) การกระทำอันดีที่สุดของมนุษย์ยังไม่พอพระทัยพระเจ้า ณ การพิพากษาครั้งสุดท้ายพระองค์จะทรงพิพากษาความพยายามอันไร้ประโยชน์ซึ่งมนุษย์ได้ทำเพื่อจะขึ้นสวรรค์

“ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นผู้นั่งซึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น แผ่นดินโลกและท้องฟ้าหนีจากพระองค์ไป และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอีกต่อไป” (วิวรณ์ 20:11)

ผมอยากให้คุณนึกภาพในใจว่ามีพระผู้เป็นเจ้าของเราประทับอยู่บนพระบัลลังก์ของพระองค์ (ยอห์น 5:22) ต่อหน้าพระองค์มีทุกคนที่ไม่ได้เชื่อในพระองค์ จะไม่มีผู้เชื่ออยู่ที่การพิพากษาครั้งสุดท้าย เพราะ “การลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลาย ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:1) ถ้าคุณได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด คุณจะได้รับการพิพากษาลงโทษ

“ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และผู้เยาว์ยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น และหนังสือต่างๆ ก็เปิดออก หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วทั้งหมด ก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำมา” (วิวรณ์ 20:12)

ในการพิพากษาครั้งสุดท้ายจะมีหนังสือหนึ่งชุด กับหนังสืออีกหนึ่งเล่ม ซึ่งเป็นหนังสือแห่งชีวิต (the Book of Life) มีรายชื่อของทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ หนังสือเล่มนี้เคยมีชื่อของมนุษย์ทุกคน แต่คนใดซึ่งตายโดยไม่ได้เชื่อในพระคริสต์ต้องถูกลบชื่อออกจากหนังสือเล่มนั้น (วิวรณ์ 3:5; 20:15) ส่วนชุดหนังสือที่กล่าวมานั้น คือชุดหนังสือแห่งการกระทำ (the Books of Works) ซึ่งมีชื่อของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ทุกคน ช่างๆ ชื่อของเขามีการบันทึกการกระทำดีทุกๆ ประการซึ่งเขาเคยทำ เมื่อมีผู้หนึ่งปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเขา เท่ากับว่าเขากำลังบอก “ฉันจะขึ้นสวรรค์ได้เพราะการกระทำของฉัน ฉันดีแล้ว ฉันไม่ต้องการให้พระคริสต์ช่วยฉัน” เขากำลังนำการกระทำของเขามาแข่งกับ

การกระทำของพระเจ้า! นี่คือการแข่งขันระหว่างการกระทำฝ่ายเนื้อหนัง และพระราชกิจอันสมบูรณ์ที่สุดของพระคริสต์ โดยที่ผู้ที่ไม่เชื่อได้นำความดีของตนมาเปรียบกับความชอบธรรมและพระคุณของพระเจ้า

“ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและแดนมรณาก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในแดนนั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน” (วิวรณ์ 20:13)

ณ ที่การพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย พระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงว่าการกระทำดีของมนุษย์ไม่มีส่วนในการรับความรอด ผู้ไม่เชื่อจึงจะต้องถูกพิพากษาลงโทษเพราะความชอบธรรมของเขาเองยังไม่ถึงมาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้า

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนผู้ที่มิได้วางใจก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้วางใจในพระนามพระบุตรองค์เดียว ของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา” (ยอห์น 3:36)

ความบาปไม่ได้เป็นประเด็น

ในการพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย จะไม่มีการอ้างถึงความบาปแม้แต่ประการเดียว แต่เป็นการกระทำดีของผู้ที่ไม่เชื่อต่างหากที่จะเป็นประเด็นหลักในการพิพากษาลงโทษนั้น ไม่ว่าผู้ไม่เชื่อเคยกระทำความดีสักกี่ครั้งก็ตาม ความดีทั้งหมดนั้นจะบวกกันเป็นความชอบธรรมของมนุษย์ แต่ความชอบธรรมของมนุษย์ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมอย่างสมบูรณ์แบบ

“ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนคนที่สกปรก และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เหมือน ผ้าเปื้อนประจำเดือน [แปลตรงจากภาษาฮีบรู]” (อิสยาห์ 64:6ก)

“พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3:5)

ทางเดียวซึ่งจะให้เราสามารถรับความชอบธรรมของพระเจ้าได้ คือการเชื่อในพระเยซูคริสต์เพียงอย่างเดียว (1 โครินธ์ 1:30)

ตัวอย่างที่ชัดเจนในการพยายามที่จะรับความรอดผ่านการกระทำอยู่ในพระธรรมโรมบทที่ 9 บทความนี้เป็นการฟ้องชาวยิวที่เข้าใจผิดพลาดเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระบัญญัติของโมเสส และคิดว่าการปฏิบัติพิธีกรรมและตามกฎศาสนาจะนำเขาถึงความรอด *FN20

“ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาคความชอบธรรม [โดยกระทำตามกฎบัญญัติ] ก็ยังได้รับความชอบธรรม คือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ”(โรม 9:30)

ในพระคัมภีร์เดิม คงมีคนที่ไม่ได้เป็นเชื้อสายยิว (Gentiles) จำนวนหลายแสนหรืออาจนับถึงหลายล้านคนที่ได้รับความรอดทั้งๆที่ไม่เคยไปอิสราเอลหรือรู้จักกฎบัญญัติของโมเสส

“แต่พวกอิสราเอลที่ไฝหาคความชอบธรรมตามบัญญัติ ก็ยังไม่ได้บรรลุตามบัญญัตินั้น เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขาไม่ได้แสวงหาด้วยความเชื่อ แต่แสวงหาโดยการประพฤติ เขาสะดุดก้อนหินนั้น[พระเยซู] ดังที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า จงดูเถิด เราได้วางก้อนหินก้อนหนึ่งไว้ที่ศิโยน ซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งที่จะทำให้ล้ม แต่ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย”(โรม 9:31-33)

ชาวยิวบางคนต้องสะดุดเพราะความพยายามที่จะรับความรอดผ่านการกระทำ แต่เป็นการกระทำที่กลับทำให้เขาต้องรับการพิพากษาลงโทษ เขาพยายามเอาความชอบธรรมจากการประพฤติตามบัญญัติของโมเสส

นี่คือการอธิบายคร่าวๆ ว่าทำไมชาวยิวบางคนที่มีพระคัมภีร์ และรู้จักพระบัญญัติของโมเสสยังจะต้องถูกการพิพากษาลงโทษ เขาเลือกที่จะประยุกต์พระบัญญัติอย่างผิดพลาด แล้วอาศัยความดีของตนแทนที่จะอาศัยพระราชกิจอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ ความดีของมนุษย์จะไม่วันพอพระทัยพระเจ้าหรือเอาชนะพระราชกิจอันสมบูรณ์แบบที่พระคริสต์ทรงกระทำบนไม้กางเขน

ในที่สุด มนุษย์ทุกคนได้ตัดสินใจที่จะยอมรับ หรือที่จะปฏิเสธพระเยซูคริสต์ พระคริสต์ทรงตายเพื่อไถ่บาปของทุกคน ดังนั้น บาปไม่ได้เป็นสิ่งขัดขวางเราจากความรอดแล้ว ประเด็นสำคัญคือ “คุณคิดอย่างไรกับพระเยซูคริสต์?” ถ้าคุณปฏิเสธพระองค์ คุณจึงต้องอาศัยการกระทำของคุณเอง เหมือนกับชาวยิวที่ไม่เชื่อในพระองค์

ตอนนี้ ขอให้เรากลับไปดูที่พระธรรมวิวรณ์ข้อต่อไป

“แล้วความตาย และแดนมรณาก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ บึงไฟนี้แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และถ้าผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ”(วิวรณ์ 20:14-15)

เนื่องจากองค์พระเยซูคริสต์ทรงไถ่บาปให้เรา พระเจ้าจึงไม่มีทางที่จะลงโทษมนุษย์ชาติเพราะบาปส่วนตัว เพราะฉะนั้น เหตุผลเดียวที่พระเจ้าจะพิพากษาลงโทษผู้หนึ่งผู้ใด นั้นเป็นเพราะว่าผู้นั้นได้ปฏิเสธการแก้ไขของพระองค์ หากคุณเข้าใจแนวคิดนี้ และสามารถอธิบายหลักการสำคัญของพระกิตติคุณแก่ผู้ฟังอย่างชัดเจน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสามารถใช้พระกิตติคุณนั้น เพื่อให้เขาสำนึกว่าพระกิตติคุณของพระคริสต์เป็น “ข่าวประเสริฐ” จริงๆ

การเป็นพยานอย่างเกิดผล

หากคุณต้องการที่จะเป็นพยานอย่างเกิดผล คุณจำเป็นต้องเข้าใจหลักการสำคัญสามสี่ประการก่อน เป็นสิ่งที่น่าเสียดายที่มีคริสเตียนมากมายที่ไม่ได้เรียนหลักการเหล่านี้และหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้อง เขาจึงมักจะประเมินผลการประกาศจากจำนวนผู้ฟัง หรือจำนวนคนที่แสดงว่าเขาเชื่อในพระคริสต์แล้ว ความคิดนี้ไม่ถูกต้อง การเป็นพยานไม่ใช่การทำธุรกิจ การเป็นพยานเป็นการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า ซึ่งผู้เชื่อได้รับบทบาทรองลงมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการประกาศ

“เมื่อพระองค์ [พระวิญญาณบริสุทธิ์] เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงให้โลกสำนึกเกี่ยวกับความบาป ประการเดียว [แปลตรงจากต้นฉบับภาษากรีกคือคำว่า *ελεγεγει τον κοσμον περι ἁμαρτιας* เอเล็เกเซ โทน คอส-มน เเพริ ฮามาเทียส] ความชอบธรรมและการพิพากษา ในเรื่องความบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา” (ยอห์น 16:8-9)

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูทรงเผยพระวจนะถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทกอสต์ และทรงเผยถึงพันธกิจในการ “ให้โลกสำนึกเกี่ยวกับความบาปประการเดียว, ความชอบธรรม และการพิพากษา”

มักมีนักประกาศบางคนที่ชอบจะเน้นบาปส่วนตัวที่ชัดเจน และทำให้ผู้ฟังตกตลิ่ง การเทศนาของนักประกาศนั้นมักจะสรุปว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงพิพากษามนุษยชาติเพราะบาปเหล่านั้น ความคิดนี้ไม่ตรงกับยอห์น 16:8 ซึ่งในภาษากรีก คำว่า *ความบาป* เป็นคำเอกพจน์ และได้พูดถึงบาปประการเดียว คือ “เพราะเขาไม่เชื่อในเรา” บาปเดียวที่พระเจ้าต้องลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อในบึงไฟนรก นั่นคือบาปแห่งการปฏิเสธองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ไม่ใช่เพราะบาปส่วนตัว

ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องรับหน้าที่หลักในการเป็นพยานให้พระเยซูคริสต์? คำตอบอยู่ในพระธรรม 1 โครินธ์ :

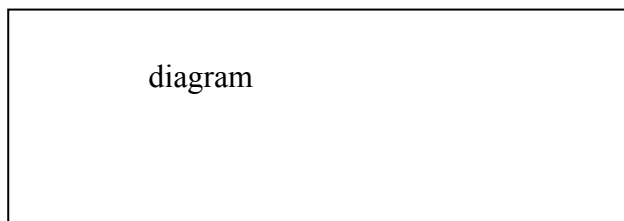
“แต่มนุษย์จิตใจ [*ψυχικος ανθρωπος* ซุคิโกส อันโทรโพส หมายถึงผู้ไม่เชื่อ ซึ่งมีจิตใจแต่ไม่มีวิญญาณของมนุษย์] จะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ ” (1 โครินธ์ 2:14)

ผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อไม่เหมือนกัน มนุษย์ทุกคนได้เกิดมาในโลกโดยมีร่างกายและจิตใจ และปราศจากวิญญาณของมนุษย์ แต่ในขณะเวลาที่ตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงประทานวิญญาณของมนุษย์แก่เขา

1 โครินธ์ 2:14 ได้อธิบายว่าสิ่งที่มาจากพระวิญญาณ (ซึ่งในที่นี้หมายถึงพระกิตติคุณ และ หลักคำสอนพระคัมภีร์) ไม่มีความหมายสำหรับคนที่ไม่มีความหมายสำหรับคนที่ไม่มีความหมายของมนุษย์ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ผู้ที่ไม่เชื่อจะ

สามารถเข้าใจพระกิตติคุณได้อย่างไร? เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำหน้าที่แทนวิญญาณของมนุษย์เพื่อที่จะให้ผู้ไม่เชื่อนั้นสามารถเข้าใจพระกิตติคุณได้ อย่างไรก็ตาม เขายังจะต้องใช้เสรีภาพทางความรอดของตน (volition) ที่จะแสดงการเชื่อในพระเยซูคริสต์ เป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างเขากับพระบิดา

ถึงแม้ความเชื่อเป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการจากผู้ที่ไม่เชื่อ แต่ความเชื่อนั้นยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เขารอดได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังจะต้องทำการกับความเชื่อของเขาให้มีประสิทธิภาพในการรับความรอด หลังจากเขาได้เชื่อในพระคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว เราได้รับวิญญาณของมนุษย์พร้อมกับการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (the permanent indwelling of the Holy Spirit) และการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (the filling of the Holy Spirit) ด้วยเหตุนี้เราจึงมีความสามารถที่จะเรียนและเข้าใจรายละเอียดของพระกิตติคุณ และ หลักคำสอนพระคัมภีร์ แต่ก่อนที่จะได้รับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแทนวิญญาณของมนุษย์ในเวลาที่ผู้ไม่เชื่อได้ฟังพระกิตติคุณ แผนผังต่อไปได้แสดงถึงบทบาทอันขาดไม่ได้ในพันธกิจด้านความรอดของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อาวุธในการเป็นพยาน

“เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกต่างชาติด้วย” (โรม 1:16)

“คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาเห็นว่าเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเขาที่กำลังจะรอดเห็นว่า เป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 1:18)

พระคำของพระเจ้า เป็นอาวุธที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่คุณในการเป็นพยาน นี้ไม่ได้หมายความว่า คุณจะต้องพูดเป็นข้อพระคัมภีร์เท่านั้น เพราะคุณจะต้องอธิบายพระกิตติคุณจากความรู้ที่คุณได้สะสมไว้ในจิตใจของคุณแล้ว แต่ด้วยการใช้ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระกิตติคุณ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสามารถใช้ข้อนั้นๆ เพื่อจะแทงทะลุจิตใจของผู้ที่ไม่เชื่อเมื่อวิธีอื่นดูเหมือนจะไม่ได้ผล ก่อนผู้เชื่อจะสามารถเป็นพยานได้ เขาจะต้องเชื่อว่าพระคำของพระเจ้านั้นมีฤทธิ์เดชและเข้าถึงจิตใจของผู้ไม่เชื่อได้ หากคุณยังไม่กล้าที่จะยกข้อพระคัมภีร์มาใช้ในขณะที่เป็นพยาน ขอคุณใคร่ครวญดูว่า คุณเองเคยเป็นผู้ไม่เชื่อซึ่งได้เห็นฤทธิ์เดชจากพระคำของพระเจ้าทรงทำงานในชีวิตของคุณเอง

“เพราะว่าพระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงฤทธิ์เดชอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุส่วนลึกจนสามารถแยกจิตใจและวิญญาณ ออกจากกัน แม้ข้อกระดูกและไขในกระดูก และเป็นผู้นิรันดร์ของความคิด และความมุ่งหมายของใจ” (ฮีบรู 4:12)

พระเจ้าทรงรับรองกับคุณแล้วว่า พระคำของพระองค์จะเกิดผลและจะทำน้ำพระทัยของพระเจ้าให้สำเร็จ (อิสยาห์ 55:11) อย่างไรก็ตาม ในการที่คุณกำลังแบ่งปันข่าวประเสริฐ ขอแนะนำว่าให้หลีกเลี่ยงการโต้เถียงเกี่ยวกับพระคัมภีร์ว่าเป็นพระคำของพระเจ้าจริง ผู้ที่ไม่เชื่อนั้นไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์เป็นพระคำของพระเจ้าอยู่แล้ว แต่คุณจะต้องใช้พระคำนั้นไม่ว่าผู้ไม่เชื่อจะคิดอย่างไร คุณเองต้องเข้าใจว่าพระวจนะของพระเจ้าได้บรรจุก่อน “ฤทธิ์เดชของพระองค์ เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อจะได้รับพร” (โรม 1:16) ความกล้าหาญ และความมั่นใจในการใช้พระคำจะรับรองประสิทธิภาพในการเป็นพยานของคุณ

แรงจูงใจในการเป็นพยาน

หนึ่งในเหตุผลที่เรายังมีชีวิตอยู่บนโลกหลังจากได้รับความรอด คือการที่จะเป็นพยานให้กับพระเยซูคริสต์ หลักการนี้มีอยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่

“...ผู้ที่มีปัญญาได้จิตใจ” (สุภาษิต 11:30x แปลจาก NASB)

“แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...” (กิจการ 1:8ก)

“ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา...” (2 โครินธ์ 5:20ก)

ไม่ว่าคุณจะเป็นพยานโดยแสดงให้ผู้อื่นเห็นการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคุณ และเป็นตัวอย่างที่เขาจะเห็นถึงความบริสุทธิ์และความรักของพระเจ้า หรือจากโอกาสที่คุณมีที่จะประกาศข่าวประเสริฐด้วยถ้อยคำจากปากของคุณ แรงจูงใจในการเป็นพยานเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ทศนคติของคุณตรงกับทศนคติของอาจารย์เปาโลหรือไม่?

“ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งชาวกรีกและชาติอื่นด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขวนขวายที่จะประกาศ ข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มี ความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ...” (โรม 1:14-16ก)

“ข้าพเจ้าเป็นหนี้” (ฉบับภาษาอังกฤษแปลความหมายได้ดีกว่า คือ under obligation ซึ่งหมายความว่า มีความรับผิดชอบที่จะกระทำหน้าที่ ในฐานะเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ เราได้รับคำบัญชาที่จะประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เราได้รับมรดกอันล้ำค่า คือ ความสัมพันธ์ส่วนตัว

กับพระเจ้าผ่านองค์พระเยซูคริสต์, ได้รับการอภัยบาป, มีชีวิตนิรันดร์ และพระพรจากพระเจ้าอันไม่มีวันสิ้นสุด ผู้อื่นจะสามารถรู้จัก หรือรับมรดกอันเลิศประเสริฐนี้ได้อย่างไรหากเราไม่รับผิดชอบหน้าที่ของเรา และบอกเขาถึงสิ่งเหล่านี้? (โรม 10:14-15)

“ข้าพเจ้าเต็มใจพร้อม” การเตรียมพร้อมมาจากการเตรียมตัวที่ดี ซึ่งคริสเตียนต้องรับมาจากการเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์จนกระทั่งเขามีแรงจูงใจที่ถูกต้อง และเราจำเป็นต้องรู้จักหลักคำสอนที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพยานอย่างรอบคอบ เพื่อเราสามารถสื่อพระกิตติคุณอย่างถูกต้องแก่ผู้ฟัง และสุดท้าย เราจะต้องอยู่ภายใต้การทรงนำจาก พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านวิธีการตั้งต้นใหม่ ของ 1 ยอห์น 1:9 ถ้าเราได้ทำทั้ง 3 เงื่อนไขนี้ให้ครบแล้ว เราจึงสามารถบอกได้ว่า “ฉันพร้อมแล้ว”

“ข้าพเจ้าไม่มีความละอาย” จะเป็นไปได้อย่างไรว่าผู้เชื่อจะต้องอายต่อผู้ซึ่งได้ช่วยให้เขารอดเป็นนิรันดร์ แต่น่าเสียดายที่มีคริสเตียนมากมายซึ่งอายที่จะต้องพูดถึงพระองค์ การมีความละอายเป็นแค่ความกลัวว่าจะมีคนอื่นเยาะเย้ยเรา หรือความกลัวว่าจะผิดพลาดเพราะความโง่เขลาในพระคำ หากการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเรา เราจะพลาดที่จะเห็นความสำคัญเกี่ยวกับการเป็นพยาน

มีคริสเตียนหลายคนซึ่งไม่สามารถทนกับความกดดันที่มาจากการเป็นพยาน เพราะเขาขาดความรู้แล้วไม่มั่นใจในการเป็นพยาน จะไม่บอกเรื่องพระเยซูคริสต์แก่ใคร ความกดดันไม่ได้หยุดยั้งการประกาศของอาจารย์เปาโล เชสะโลนิกาเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งในโลกยุคโบราณ และมีพลเมืองนับหลายพันคนที่เปิดใจพร้อมที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ ในการเดินทางประกาศครั้งที่สอง อาจารย์เปาโลไปตามทาง แอกนาเทียน ซึ่งเป็นทางสำคัญในสมัยนั้น และข้ามเอเชียไมเนอร์ (แถบตุรกีในปัจจุบัน) เมื่อได้มาถึงเมืองฟิลิปปีเขาได้เผชิญกับความยากลำบากและความทุกข์ส่วนตัว แต่เขายังประกาศอย่างต่อเนื่อง จากฟิลิปปีเขาได้มาถึงเชสะโลนิกาซึ่งที่นั่นพระเจ้าได้ทรงใช้เขาเก็บเกี่ยวจิตใจของคนที่นี่เป็นอันมาก (กิจการ 17:1-4; 1 เชสะโลนิกาบทที่ 2)

ความพากเพียรของ อาจารย์เปาโลในการเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัว และในการประกาศแก่กลุ่มใหญ่เป็นตัวอย่างที่ดีในการเป็นพยาน (1 เชสะโลนิกา 2)

จงเป็นคนหาคนตั้งหาปลา

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบ ว่า การที่เรามาเยี่ยมท่านนั้นไม่ไร้ประโยชน์เลย” (1 เชสะโลนิกา 2:1)

“การที่เรามาเยี่ยมท่าน” หมายถึงการติดต่อกัน ซึ่งก็หมายถึง การเข้าหากันและการสื่อสารกัน คุณไม่สามารถเป็นพยานต่อคนอื่นได้ถ้าคุณไม่ได้เข้าหาเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายกคำเปรียบเทียบกับสมบูรณ์แบบเมื่อตรัสว่า

“...จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา” (มัทธิว 4:19)

พระองค์ทรงหมายความว่าอย่างไร? ประการแรก คือ คนหาปลาต้องมีความปรารถนาที่จะหาปลา คือ จะต้องมีความตั้งใจ ประการที่สอง เขาต้องได้เตรียมพร้อมที่จะหาปลา ซึ่งรวมถึงอุปกรณ์และความรู้ ประการที่สาม คนหาปลาจะต้องไปที่ที่ซึ่งมีปลาอยู่ ก่อนที่จะจับมันได้

คุณอาจจะต้องเดินทางหลายวันผ่านป่าลึก หรือภูมิประเทศที่ยากลำบากหรืออันตราย เมื่อคุณไปถึงที่แล้วคุณไม่สามารถนั่งเฉยบนชายฝั่งเพื่อจะรอให้ปลาว่ายมาหาคุณ คุณจำเป็นต้องใช้ความรู้และทักษะทั้งหมดเท่าที่คุณมีเพื่อจะจับมัน อาจารย์เปาโลได้เน้นหลักการเกี่ยวกับการเป็นพยานเหล่านี้ว่า เมื่อเรากำลังหาคนที่พร้อมที่จะฟังพระกิตติคุณและเชื่อในพระคริสต์แล้ว คุณต้องมีแรงจูงใจที่ถูกต้อง และเตรียมพร้อม ซึ่งจะช่วยให้คุณมีชัยชนะเหนือความยากลำบาก, ความกลัว และความกดดัน

เมื่ออาจารย์เปาโลจะไปถึงจุดหมายของเขา เขาจะทำทุกอย่างเพื่อที่จะไม่ให้การเดินทางนั้น ‘ไร้ประโยชน์’ ใน 1 เธสะโลนิกา 2:11 คำนี้มีความหมายว่า ‘ไม่ได้ผล’ หรือ ‘ไม่มีประสิทธิภาพ’ เขารู้ว่าคนหาปลาจะต้องใช้เหยื่อที่ถูกต้อง คือพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ เมื่อเขาเป็นพยานอย่างเป็นทางการส่วนตัว หรือประกาศแก่กลุ่มใหญ่ เขาอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วประกาศด้วยความมั่นใจ เขาจะไม่ยอมให้ใครดึงให้เขาพูดนอกเรื่อง และเมื่อเขาได้ทำหน้าที่ของเขาเสร็จแล้ว เขาจะไม่ขวางทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่จะถอยหลังและรอผล ในขณะที่พระองค์ทรงกระทำหน้าที่ต่อไป

การรอคอยผลยังเป็นอีกประเด็นหนึ่งซึ่งเราสามารถใช้ในการเปรียบเทียบกับคนหาปลา คนหาปลาจะต้องอดทน เหมือนกับคนหาปลาจะรับรางวัลจากความพากเพียรของเขา ‘คนหาคน’ จะสามารถรับรางวัลเช่นกัน คือความปีติยินดีจากการเห็นคนรอดจากความตาย

อาจารย์เปาโลได้กระทำตามรูปแบบนี้อย่างใกล้ชิด และได้กล่าวว่า

“และข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่านมิใช่มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยม ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน” (1 เธสะโลนิกา 1:5)

อาจารย์เปาโล และเพื่อนร่วมทางของเขา ชื่อสิลาส ไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐด้วยถ้อยคำจากปากของเขาเท่านั้น แต่จากชีวิตที่เป็นตัวอย่างด้วย คนที่นั่นรู้ว่า “เขาเป็นคนอย่างไร” เพราะเห็นอาจารย์เปาโล และสิลาสเป็นเอกอัครราชทูต (ambassador) ของพระคริสต์ซึ่งได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ ดังนั้น เขาจึงพร้อมที่จะฟังคำพยานของเขาทั้งสอง

คติพจน์ซึ่งสอนว่า “การกระทำดีกว่าคำพูด” มีความหมายมากตอนพูดถึงการประกาศอย่างเป็นทางการส่วนตัว ผู้ที่ไม่เชื่อมักจะคิดหรือบอกว่า “ให้ฉันเห็นผลก่อน แล้วฉันจะฟังสิ่งที่คุณพูดมานั้น!” (ยากอบ 2:14-16) ถ้าชีวิตของเขาไม่ตรงกับความเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ คุณไม่ต้องแปลกใจว่าผู้ไม่เชื่อจะหันหน้าออกไปโดยคิดว่า “ถ้านี่คือชีวิตคริสเตียน ฉันไม่เอาดีกว่า!” ถึงแม้เป็นความคิดที่อาจจะนำตนเองถึงความพินาศในที่สุด แต่ผู้ไม่เชื่อจะวิจารณ์ความสัมพันธ์นี้ครั้งกับพระเจ้า และชีวิตฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนจากชีวิตของผู้เชื่อที่เขาได้คบ เพราะฉะนั้น トラバโดที่คุณยังอยู่บนโลก คุณเป็นเอกอัครราชทูตของพระองค์ และจะต้องปฏิบัติชีวิตอย่างถวายเกียรติแด่พระเจ้า

คุณคิดอยากจะเป็นมิชชันนารีบ้างไหม?

“ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบาก และได้รับการอภัยต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟิลิปปิ ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้าของเรา ที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐ” (1 เธสะโลนิกา 2:2)

แม้คุณอาจจะต้องเผชิญกับคนที่ต่อต้านสิ่งที่คุณกำลังทำอยู่ แต่คุณยังจะต้องให้ความหมายของข่าวประเสริฐปรากฏอย่างแน่ชัด เมื่ออาจารย์เปาโล และซิลลาสอยู่ที่เมืองฟิลิปปิ เขาถูกการข่มเหงอย่างหนัก เพราะการยืนยันถึงพระคริสต์ เขาถูกลากไปถึงตลาด ที่นั่นเจ้าเมืองสั่งให้เขาถูกโบยด้วยไม้เรียวแล้วต้องถูกขังในคุก (กิจการ 16:16-24) แม้เขาต้องทนทุกข์ถึงที่สุด แต่เขายังประกาศต่อไปด้วยความมั่นใจ ถึงแม้เขาจะต้องเสี่ยงต่อการข่มเหงอีก แต่นั่นไม่ได้หยุดยั้งเขา จากตัวอย่างของเขาเรามีหลักการดังนี้ว่า เราต้องเผชิญกับการต่อต้านและอุปสรรคในการประกาศอย่างแน่นอน แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ควรจะทำให้เราท้อใจ หรือหยุดยั้งไม่ให้เราประกาศ

เป็นสิ่งที่น่าเสียดายมากที่มีหลายคนตั้งตัวเป็นมิชชันนารี และเดินทางไปประกาศโดยที่ยังไม่พร้อม ในไม่ช้าเขาต้องเดินทางกลับบ้านเพราะไม่มีความเข้มแข็งพอที่จะทนกับสิ่งมากมายที่เขาไม่คุ้นเคย เพียงแค่มีความคิดว่าจะข้ามเทือกเขา หรือมหาสมุทรไม่ใช่เป็นการเตรียมให้เป็นมิชชันนารี หากคริสเตียนไม่พร้อมที่จะเดินข้ามถนนเพื่อบอกเพื่อนบ้านถึงพระคริสต์ เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าเขาจะต้องพลาดในการเป็นมิชชันนารีในต่างประเทศ ต่อไปเป็นคำถาม 4 ข้อ ซึ่งคุณควรจะต้องตอบ ‘ใช่’ ทุกข้อก่อนที่จะเริ่มคิดที่จะเดินทางไปเป็นมิชชันนารีที่ประกาศความรอดในพระคริสต์

1. คุณได้เข้าใจ และสามารถสื่อความจริงของพระกิตติคุณ และหลักคำสอนพระคัมภีร์ ที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจนได้หรือไม่?
2. คุณเป็นพยานที่บ้านอย่างสม่ำเสมอหรือเปล่า?
3. คุณสามารถใช้ภาษาของประเทศที่คุณจะไปได้อย่างคล่องแคล่วหรือไม่?
4. คุณได้เติบโตและมีความมั่นคงในชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ และมีใจเมตตาสำหรับผู้ที่ยังไม่รับความรอดหรือไม่?

ถ้าคริสเตียนยังไม่กล้าที่จะเป็นพยานในหมู่บ้านที่เขาอาศัยอยู่ นั่นหมายความว่าเขายังไม่พร้อมที่จะเป็นมิชชันนารีที่อื่นเช่นกัน

พระกิตติคุณต้องไม่มีการประนีประนอมหรือเปลี่ยนแปลง

“เพราะว่าคำเตือนสติของเรามีได้เกิดจากความคิดผิด หรือการโสโครกหรืออุบายใดๆ” (1 เธสะโลนิกา 2:3)

คำว่า ‘เดือนสติ’ นั้นมีความหมายว่า ‘ให้การแนะนำ’ หรือ ‘การชักชวนให้คิด’ เราจะเห็นว่า อาจารย์เปาโลได้ประกาศพระกิตติคุณด้วยความกล้าและความมั่นใจ ทุกคนล้วนมีประสบการณ์ในการ ชักชวน ไม่ว่าจะเป็นการชักชวนผู้อื่นหรือถูกผู้อื่นชักชวนก็ตาม ในชีวิตสมรสก็มักจะมีการชักชวนกันและ กันอยู่เสมอ หรือถ้าหากคุณมีภรรยา มีบ้าน หรือประกันชีวิต แน่แน่นอนคุณคงจะต้องถูกชักชวนก่อนที่จะ ตัดสินใจซื้อ ตลอดชีวิตของเรานั้นย่อมจะมีเรื่องของการชักชวนให้เราต้องคิดและตัดสินใจอยู่เสมอ

ในข้อพระกัมภีร์นี้ อาจารย์เปาโลได้เขียนคำเตือน 3 ประการที่ผู้เชื่อควรระวังในการนำเสนอพระ กิตติคุณ คำเตือนแรก คือ การประกาศพระกิตติคุณ “มิได้มาจากข้อความที่ผิดพลาด” การเป็นพยานจะต้อง ให้พระกิตติคุณอย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะ อาจารย์เปาโลประกาศด้วยถ้อยคำ หรือ ผ่านทางการเขียน แต่เขาได้สื่อ ข้อความที่ชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงแก้ไขปัญหาบาปและทรงทำลายกำแพงที่กีดกันระหว่างพระเจ้ากับ มนุษย์ อาจารย์เปาโลไม่ได้บอกอะไรเพิ่มในพระกิตติคุณแห่งพระคุณ หรือทำให้ความหมายเสียไปโดยนำ คำสอนเท็จเข้ามาแทรก ข่าวดูประเสริฐ คือ มนุษย์รอดด้วยพระคุณอย่างเดียว เพราะความเชื่อในพระคริสต์ เพียงผู้เดียว

ผู้เชื่อไม่ควรเสนอพระกิตติคุณหากเขายังมีความโสโครก (บาป) ในชีวิตซึ่งยังไม่ได้สารภาพต่อ พระบิดา (อยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้า) อาจารย์เปาโลกำลังเตือนสติให้ผู้เชื่อใช้ 1 ยอห์น 1:9 ก่อนที่จะ ประกาศ เพื่อเขาจะมั่นใจว่าเขาได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์(พระวิญญาณ บริสุทธิ์)จึงจะทรงนำความคิดของผู้เชื่อ และประทานสติปัญญา และไว้ต่อความรู้สึกและทัศนคติของผู้ที่ ไม่เชื่อ มากยิ่งกว่านั้น การเป็นพยานจำเป็นต้องได้รับการทรงนำจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์ ไม่เช่นนั้นการกระทำของคุณถือว่าไม่ได้เป็นการรับใช้พระเจ้า

“...หรืออุบายใดๆ” หมายความว่า พระกิตติคุณไม่ควรจะถูกประนีประนอม หรือ ถูกทำให้เจือจาง ลง คำว่า $\delta\omicron\lambda\omicron\varsigma$ (โดโลส) ในภาษากรีกมีความหมายว่า การหลอกลวง และเป็นคำที่ชาวกรีกใช้กับ เจ้าของร้านขายเหล้า ซึ่งจะเติมน้ำเปล่าในเครื่องดื่ม เมื่อแขกเข้ามาในร้าน เขาจะบริการเครื่องดื่มตามปกติ แต่พอแขกเริ่มเมา คนขายเหล้าก็จะเริ่มเติมน้ำเปล่าผสมเข้าไป เพื่อที่จะได้กำไรมากขึ้น อาจารย์เปาโลจึงใช้ คำนี้เพื่อสอนว่าสิ่งแบบนี้ไม่ควรจะเกิดขึ้นในการประกาศข่าวประเสริฐ

พระกิตติคุณไม่ควรจะถูกทำให้เจือจางลง หรือ เปลี่ยนไปเพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการ หรือเพื่อบรรลุเป้าหมายของผู้เป็นพยาน ไม่มีกรณีใดๆ ซึ่งพระกิตติคุณจะต้องถูกทำให้เจือจางลง หรือทำ ให้สับสนด้วยการกระทำที่บวกกับความเชื่อ เช่น การเดินออกไปต่อหน้าที่ประชุม การกล่าวคำสาบาน การเสียใจต่อบาปที่ได้ทำ การสมัครเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่น การเข้าร่วมกิจกรรมของคริสเตียน ปรวิญา หรือการถือฤๅษาศาสนา*FN21 มีเพียงแต่การเชื่อในพระคริสต์เพียงผู้เดียว ซึ่งจะทำให้เรารอดได้

คุณสมบัติ และ ทรัพย์สินสมบัติในการเป็นพยาน

“แต่เราได้ผ่านการพิสูจน์โดยพระเจ้า และพระองค์ได้ฝากพระกิตติคุณไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่ เพื่อเอาใจมนุษย์ แต่เพื่อเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุตรใจเรา” (1 เธสะโลนิกา 2:4)

คำว่า “ผ่านการพิสูจน์” แปลมาจากคำว่า $\delta\omicron\kappa\iota\mu\alpha\zeta\omega$ (โดคิม่าโซ) ซึ่งหมายถึง พิสูจน์ หรือ ตรวจสอบก่อนที่จะรับรองว่าดี (ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า approved) ในแง่หนึ่ง คือขาดานพยายามทำทุก

อย่างเพื่อให้อาจารย์เปาโลไม่สำเร็จในพันธกิจของเขา แต่พระเจ้าได้ทรงพิสูจน์อาจารย์เปาโลผ่านการทนทุกข์และการทดสอบโดยให้เติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ เพื่อที่จะสำนึกในความรับผิดชอบที่มีต่อการประกาศพระกิตติคุณมากยิ่งขึ้น

คำว่า ‘ฝาก’ (ΠΙΣΤΕΥΩ ΠΙΣ-ติว-โอ) ที่อาจารย์เปาโลเขียนในข้อที่ 4 เป็นคำเดียวกับที่คนสมัยนั้นใช้เพื่อพูดถึงการฝากเงินในสมัยนั้น ไม่มีธนาคาร แต่คนจะฝากสมบัติอันมีค่าไว้ที่วิหาร เพราะเชื่อว่าเทพเจ้าต่างๆ ซึ่งเขานับถือจะป้องกันรักษาสมบัติของเขาจากขโมย ปุโรหิตที่วิหารนั้นได้รับสมบัติมา แล้วนำไปฝาก จากนั้นเมื่อเขาจะเอาของคืนมาอีก เขาแค่ต้องจะแสดงใบนั้นให้และจ่ายค่าบริการ

คำว่า พิส-ติว-โอ หมายถึง การลงทุนเพื่อที่จะได้กำไร บางคนมีเงินทองและพร้อมที่จะลงทุน และทำสัญญาลงทุนกับพ่อค้าหรือนักธุรกิจที่กำลังประสบความสำเร็จ ถ้ากิจการไปด้วยดี เขาจะได้รับดอกเบี้ยหรือเงินปันผลจากการ พิส-ติว-โอ นั้น เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงฝากพระกิตติคุณให้แก่ผู้เชื่อแต่ละคนเพื่อจะได้กำไร ไม่ใช่เพื่อพระองค์เอง แต่เป็นกำไรสำหรับผู้เชื่อที่ประกาศ รวมถึงคนที่ได้ยินและเชื่อในพระกิตติคุณนั้นด้วย (2 โครินธ์ 4:4-7) เนื่องจากพระเจ้าทรงฝากทรัพย์สมบัตินี้ให้กับเรา เราจึงต้องทำหน้าที่ในการประกาศ เพื่อพระองค์จะทรงเก็บเกี่ยวผลจากการประกาศนั้น เป็นเกียรติมากที่สุดที่เราได้รับหน้าที่นี้ โดยเราได้รับสิทธิพิเศษที่จะสื่อข่าวประเสริฐแก่ผู้อื่น และเห็นการทำงานของพระคุณของพระเจ้า

ในการเป็นพยาน เราไม่ต้องพยายามที่จะเอาใจมนุษย์ แต่เราควรมีเป้าหมายว่าจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าเท่านั้น ถ้าคุณดำเนินชีวิตโดยพยายามเอาใจคน คุณจะต้องผิดหวังและทุกข์ใจ หลักการนี้ยังเป็นจริงในชีวิตฝ่ายวิญญาณ หากคุณไปโบสถ์วันอาทิตย์ ถวายทรัพย์ เข้าชั้นรวี รับใช้พระเจ้า หรือกระทำการกิจกรรมคริสเตียนอะไรก็ตาม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของผู้คนหรือแสวงหาความนับถือจากเขา เท่ากับว่าคุณไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า อาจมีพี่น้องคริสเตียนที่ยกย่องคุณว่าเป็นคนที่รับใช้พระเจ้าอย่างจริงจังที่สุด แต่พระเจ้าทรงทราบว่าคุณมีแรงจูงใจที่ผิด

คุณแจกสำคัญไม่ใช่ว่า ‘คุณทำอะไร?’ แต่ ‘คุณทำเพราะอะไร?’ หากคุณเป็นพยานเพราะอยากจะทำเอาใจผู้อื่นหรือแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวของคุณกำลังกระทำผิด และอยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้า หากคุณปรารถนาที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า คุณจะต้องประกาศด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้อง คือคุณต้องการที่จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

เราไม่ได้ขายพระกิตติคุณ

“เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอใดๆเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุม (พูดประจบ) เพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา และแม้ในฐานะเป็นอัครทูตของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องก็ได้...” (1 เธสะโลนิกา 2:5-6)

คนขายของที่มีกกดคั้นลูกค้าโดยอาจใช้คำพูดประจบประแจงหรือใช้อุบายเพื่อจะขายของ แต่เราไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้นในการประกาศ หากคุณประกาศพระคริสต์โดยการหลอกลวง คุณกำลังทำสิ่งที่ถูกแต่ด้วยวิธีการที่ผิด พระกิตติคุณเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบอยู่แล้ว เราจึงไม่จำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ที่จะสื่อข่าวประเสริฐ

อาจารย์เปาโลไม่เคยขอเงินจากใครเพื่อพันธกิจของเขา ไม่ว่าจะเป็นผู้เชื่อหรือผู้ที่ไม่เชื่อก็ตาม นี่คือการยอมจำนนจากประโยค “(เรา) มิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย” จากข้อนี้เรามีหลักการดังนี้ว่า อย่ารับเงินจากผู้ที่ไม่เชื่อเป็นค่าตอบแทนในการรับใช้พระเจ้า สิ่งเดียวสำหรับผู้เชื่อคือเรื่องที่พระคริสต์ได้ทรงตายแทนเราบนไม้กางเขน การใช้พระกิตติคุณเพื่อเงินทองอาจทำให้ผู้ที่ยังไม่เชื่อคิดว่าความรอดเป็นสิ่งที่ต้องซื้อด้วยเงินทอง ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้า

แรงจูงใจจากความรักความเมตตา

“...แต่เราก็ไม่แสวงหาศักดิ์ศรีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะมาจากท่านหรือจากคนอื่น แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยนเหมือนมารดาที่เลี้ยงดูลูกของตน”(1 เธสะโลนิกา 2:6-7)

โดยเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์ อาจารย์เปาโลได้เปรียบเทียบวิธีดำเนินพันธกิจของเขา “เหมือนมารดาที่เลี้ยงดูลูกของตน” แม่ที่รักลูกจะปฏิบัติต่อลูกด้วยความอบอุ่น, การให้นมหรืออาหาร และการดูแลอย่างใกล้ชิด อาจารย์เปาโล คงหวังว่าชาวเธสะโลนิกาจะเห็นคุณลักษณะเหล่านี้ในความสัมพันธ์ที่อาจารย์เปาโลและศิลาสมิตต่อเขา

“เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเพื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศตัวเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา”(1 เธสะโลนิกา 2:8)

คำว่า “ὄμιλον (โอมิโรม) เป็นคำที่ชาวกรีกใช้อธิบายการหว่านหรือความโศกเศร้าของพ่อแม่ที่เพิ่งเสียลูกไป และพูดถึงความรักอันลึกซึ้ง ข้อนี้ใช้คำ โอมิโรม ในรูปแบบไวยากรณ์ซึ่งสื่อความหมายว่า “คิดถึงเสมอ” ในบริบทการประกาศ เราจึงควรคิดถึงผู้ที่ยังไม่เชื่อด้วยความห่วงหาและความปรารถนาที่จะเห็นพวกเขา รู้จักพระคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ด้วยว่าอาจารย์เปาโลคิดอย่างนี้ต่อชาวเธสะโลนิกา เขาจึงกระตือรือร้นที่จะแบ่งปันพระกิตติคุณให้พวกเขาฟัง

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อยและความยากลำบากของเรา เมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้ท่านฟัง เราทำงานทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน”(1 เธสะโลนิกา 2:9)

“ท่านคงจำได้” (μνημονεβο มเน โมนิว โอ) เขียนเป็นคำสั่งเขา ซึ่งถ้าแปลความหมายตรงก็คือ “ขอจงระลึกถึง” อาจารย์เปาโล ได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงผู้ที่ได้ตอบสนองต่อพระกิตติคุณ และเป็น “พี่น้อง” แล้ว ก็เป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า เขาได้รับคำสั่งที่จะระลึกถึงความเสียสละที่อาจารย์เปาโล และศิลาสมิตทำเพื่อเขา สองคนนี้ได้ทำงานเย็บเต็นท์เพื่อจะเลี้ยงชีพของตน จึงไม่ต้องอาศัยเงินทองของชาวเธสะโลนิกา ถึงเขาเหนื่อยเพราะทำงานหนัก แต่เขายังประกาศข่าวประเสริฐอย่างต่อเนื่อง เหตุฉะนั้น ทั้งถ้อยคำและชีวิตของเขาได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเราและพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพาศด้วยบริสุทธิเที่ยงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ”(1 เธสะโลนิกา 2:10)

ผู้เชื่อใหม่ต้องการการสอนที่ถูกต้องและทันที

เมื่อมีคนหนึ่งเชื่อในพระคริสต์ว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา เขาเป็นบุตรแรกเกิดของพระเจ้า พ่อแม่ที่เพิ่งมีลูกใหม่ๆ จะไม่ทิ้งลูกไว้ข้างถนน เช่นเดียวกัน เราต้องระวังที่จะไม่ทิ้งผู้เชื่อแรกเกิดไว้ให้ต้องดูแลและเลี้ยงดูตัวเอง การประกาศต้องตามด้วยการติดต่อกันและการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ระดับพื้นฐาน ถ้าเขาไม่ได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจะโง่เขลาต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณ และจะต้องล้มเหลวในชีวิตคริสเตียนของเขา

ตัวอย่างเช่น อาจจะมีคนหนึ่ง ‘รับเชื่อ’ ที่คริสตจักรซึ่งให้ผู้เชื่อใหม่ออกไปอยู่ต่อหน้าที่ประชุม ตอนประชุมเลิกแล้วจะมีผู้หวังดีมาทักเขาว่า “ขอแสดงความยินดีด้วย น้องเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว น้องจะต้องหยุดทำบาปแล้วนะ” คำพูดแบบนี้ไร้สาระ เท่ากับจะบอกทารกแรกเกิดว่า “ลูกเอ๋ย อย่าทำผ้าอ้อมเปียอนะ!”

เด็กทารกต้องการอาหาร ไม่ใช่คำแนะนำ! เขาต้องการความรักและความอบอุ่น ไม่ใช่การดูค่าและคำตำหนิ คุณจะไม่เลี้ยงเด็กแรกเกิดด้วยสเต็ก เขาจะต้องกินนมก่อน และอาหารที่จะย่อยได้ง่าย หลักการนี้เป็นจริงสำหรับผู้เชื่อใหม่ด้วย ผู้สอนไม่จำเป็นต้องสอนเรื่องเท็จ หรือ หลักคำสอนพระคัมภีร์ระดับสูงซึ่งมีไว้เฉพาะผู้เชื่อที่โตแล้ว เขาจะต้องสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ง่ายๆ ซึ่งเป็น “น้ำนมฝ่ายวิญญาณอันบริสุทธิ์”(1 เปโตร 2:2)ซึ่งเขาสามารถย่อยได้เพื่อจะ “เติบโตฝ่ายวิญญาณโดยเล็งถึงความรอด” พระเยซูคริสต์เองทรงสอนแก่ผู้ฟัง “ตามที่เขาสามารถฟังและเข้าใจได้” (มาระโก 4:33) อาจารย์เปาโลเปรียบเสมือนกับบิดาแก่คริสตจักรที่เธสะโลนิกา อาจารย์เปาโลมีท่าทีต่อพวกเขาเหมือนพวกเขาเป็นบุตรของตนเอง อาจารย์เปาโลจึงได้เตือนพวกเขาตั้งแต่วันที่

“ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติหนุ่ใจและกำชับท่านทุกคนดังบิดากระทำต่อบุตร”(1 เธสะโลนิกา 2:11)

ขอสังเกตความสมบูรณ์ในการดูแลผู้เชื่อใหม่ (1) เตือนสติ (2) หนุ่ใจ และ (3) กำชับ เนื่องจากอาจารย์เปาโลรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างครบถ้วน เขาจึงสามารถสั่งสอนโดยชักชวนให้ผู้ฟังได้คิด และได้ให้การปลอบโยน, การหนุ่ใจ และความชื่นชมยินดี คำ ‘กำชับ’ หมายถึง ‘การสอน’ อาจารย์เปาโลสอนผู้เชื่อใหม่อย่างง่ายๆ และตรงไปตรงมา ด้วยวิธีนี้เขาได้รับน้ำนมฝ่ายวิญญาณ ความช่วยเหลือ และการหนุ่ใจ

เหตุผลที่ผู้เชื่อใหม่ต้องการการสอนและการหนุ่ใจ (การติดตามผล)

มีเหตุผลสามอย่างที่เรากำลังสอน และหนุ่ใจผู้เชื่อใหม่ สิ่งแรกคือ เพื่อเขาจะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ไม่มีผู้เชื่อที่สามารถโตขึ้นฝ่ายวิญญาณด้วยตัวเองได้ เพราะว่าถ้าเขาทำได้โดยเพียงแค่อ่านพระ

คัมภีร์วันละบทเดียวหรือสองบทเพื่อจะเติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้ของพระเยซูคริสต์ พระองค์จะไม่
ต้องมอบของประทานฝ่ายวิญญาณแก่ผู้ชายบางคนให้เป็นศิษยาภิบาล - ผู้สอนพระคัมภีร์ (เอเฟซัส 4:11)
*FN21ข ศิษยาภิบาล - ผู้สอนพระคัมภีร์ได้ศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์และได้สอนสมาชิกในคริสตจักร
โดยเสริมสร้างและสอนให้ผู้เชื่อแน่นจำเริญขึ้นฝ่ายวิญญาณ (เอเฟซัส 4:12) พระเจ้าทรงตั้งคริสตจักร
ท้องถิ่นไว้ให้เป็นห้องเรียนสำหรับผู้เชื่อ

เหตุผลที่สองที่ต้องติดตามผู้เชื่อใหม่คือ เพื่อที่จะหนุนใจเขาอย่างเป็นการส่วนตัว ในช่วงเวลา
แรกที่เขากำลังปรับตัว และเริ่มต้นรู้จักแผนการพระเจ้าสำหรับชีวิตของเขา ผู้เชื่อใหม่อาจต้องการการหนุน
ใจให้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ เขายังไม่ได้สร้างความเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณพอที่จะสำนึก
ถึงความสำคัญของ หลักคำสอนพระคัมภีร์ ในทุกๆ ด้านในชีวิตของเขา トラバใดที่ผู้เชื่อใหม่จะเข้าใจว่า
การเรียนพระคัมภีร์อย่างเป็นระบบเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา เขาจะพลาดและสุดท้ายชีวิตคริส
เตียนของเขาต้องพ่ายแพ้ คุณจึงต้องพร้อมเสมอที่จะหนุนใจเขาในช่วงเวลานี้ที่เขาขี้อ่อนแออยู่

เหตุผลที่สามคือ เพื่อแนะนำให้ผู้รู้จักคริสตจักรซึ่งเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้
รอด และมีการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ ถ้าไม่มีคริสตจักรที่สอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ในแถบที่เขา
อาศัยอยู่ คุณสามารถแนะนำเขาให้รู้จักพันธกิจที่มีการสอนทางเทป, วิดีโอ หรือหนังสือซึ่งสอนหลักคำ
สอนพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ทุกคนโตขึ้นฝ่ายวิญญาณและสามารถแก้ไขปัญหาทุกเรื่อง
ของเขาโดยพึ่งพาพระองค์เพียงผู้เดียว

“เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้าผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในแผ่นดิน และพระสิริของ
พระองค์”(1 เธสะโลนิกา 2:12)

การประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้าเป็นการที่รักษาทายาทของพระเจ้า คือผู้เชื่อทุกคน ได้ดำเนิน
ชีวิตฝ่ายวิญญาณภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กาลาเทีย 5:16x ได้บอกเราว่า “จงดำเนิน
ตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองตอบความต้องการของเนื้อหนัง”

ชาวเธสะโลนิกาได้ตอบสนองต่อการสอนและการหนุนใจของอาจารย์เปาโลดีมาก ก่อนหน้านั้น
มีหลายคนซึ่งปฏิเสธต่อพระคำของพระเจ้าเพราะตกเป็นเหยื่อของการสอนแบบให้เคร่งครัดกับกฎหมาย
(legalism) แต่ตอนนี้พวกเขาได้เข้าใจแผนการพระคุณของพระเจ้าแล้ว อาจารย์เปาโลและซิลาสได้
ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับโอกาสที่จะเป็นพยานและสอนพระคำของพระองค์ และได้เห็นชาวโครินธ์
ตอบสนองอย่างมากมาย

“เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวามะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา
ท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์” (1 เธสะโลนิกา 2:13)

การเป็นพยานจะก่อให้เกิดการข่มเหง

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรที่อยู่ในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นของพระเจ้าทางพระเยซู
คริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตน เหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว

พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเจ้า ได้ประหารชีวิตพวกผู้เผยพระวจนะ ได้ขับไล่พวกเราออกไป และจัดพระทัยพระเจ้าและเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้นั้นรอดได้ เพื่อให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยม ” (1 เรสะโลนิกา 2:14-16)

ไม่นานหลังจากที่ชาวโครินธ์ได้เชื่อในพระคริสต์และสร้างคริสตจักรท้องถิ่นขึ้นมา และเริ่มถูกกดดันจากจักรพรรดิผู้ปกครองประเทศชาติ, จากชาวยิวที่เคร่งครัดกับกฎหมาย และจากชาวบ้านซึ่งนับถือเทพเจ้า ซึ่งกลายเป็นความกดดันที่หนักยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อกลุ่มคริสเตียนที่นั่นเริ่มเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ เขามีทัศนคติที่มั่นคงถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก เขาจึงได้รับพระพรพิเศษจากพระเจ้า *FN22

ถึงชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตที่ผู้เชื่อได้รับสิทธิและพระพรพิเศษแต่พระเจ้ายังเตือนเราว่าเราจะต้องเผชิญกับความกดดันของโลก ไม่ช้าก็เร็ว (ยอห์น 16:33) ทว่า พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าเราจะชนะความกดดันนั้น และมีชัยชนะครั้งใหญ่ในที่สุด ไม่มีเหตุการณ์หรือปัญหาใดๆ ซึ่งจะใหญ่เกินกว่าที่แผนการพระเจ้าจะทรงแก้ไขไม่ได้ เพราะฉะนั้น ผู้เชื่อที่ได้เรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์จะมีความมั่นคงและสันติสุขในทุกๆ เหตุการณ์ในชีวิตของเขา

หลุมพรางในการเป็นพยาน

ถึงไม่มีรายชื่อวิธีการซึ่งผู้เชื่อจะต้องกระทำตามเพื่อเกิดผลในการเป็นพยาน ยังมีหลุมพรางบางอย่างซึ่งผู้เชื่อควรสังเกตและหลีกเลี่ยงตอนเสนอพระกิตติคุณแก่ผู้ไม่เชื่อ

- อย่าโต้เถียงกับเขา ถึงแม้คุณจะอธิบายอย่างชัดเจนและด้วยเหตุผล แต่ผู้ฟังอาจไม่สนใจ หน้าที่ของคุณคือให้ข้อมูล ไม่ใช่เอาชนะในการโต้เถียง คุณจะต้องไม่เถียงว่าพระกิตติคุณเป็นความจริงหรือไม่ การชักชวนให้เขาเชื่อเป็นหน้าที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้เขาเห็นว่าพระกิตติคุณเป็นเรื่องจริง

- อย่าถูกดึงออกนอกประเด็น คุณต้องยึดประเด็นสำคัญ ระวังเขาจะดึงคุณให้ต้องอธิบายความเป็นมาของพระคัมภีร์, การไหว้เคารพเทพเจ้าต่างๆ, การกระทำดี หรือปัญหาสังคม เป็นต้น เมื่อเขาเริ่มถามหรือพูดถึงเรื่องเช่นนี้คุณจะต้องใช้สติปัญญาในการตัดสินใจว่าจะจัดการกับการชักจูงนั้นอย่างไรดี คุณอาจจำเป็นต้องตอบคำถามของเขาเพื่อเขาจะยอมฟังต่อไป แต่ถ้าหากเป็นเช่นนั้น คุณควรจะตอบสั้นๆ แล้วกลับมาพูดถึงพระกิตติคุณอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

- อย่ายึดติดกับวิธีการเสนอเพียงวิธีเดียว ผู้ไม่เชื่อแต่ละคนจะตอบสนองต่อพระกิตติคุณจากแง่มุมที่ต่างกันไป สิ่งซึ่งจะได้ผลกับคนหนึ่งอาจไม่ได้ผลกับอีกคนหนึ่ง เขาว่าของคุณหรือผู้ฟังไม่เกี่ยวข้อง และคุณไม่จำเป็นต้องเข้าใจศาสนาอิวจึงจะเป็นพยานให้กับชาวยิว หรือรู้จักฟิสิกส์ก่อนที่จะบอกข่าวประเสริฐกับนักวิทยาศาสตร์ได้ ขอจำไว้ว่า คราบใดที่คุณมีสัมพันธ์ภาพกับองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะทรง

นำความคิดของคุณ โดยให้ระลึกถึงหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งคุณได้เรียนมา ความสามารถในการเข้า
ประเด็นพระกิตติคุณจะดีขึ้น ตามความเติบโตฝ่ายวิญญาณ และประสบการณ์ในการเป็นพยาน

- อย่าทำให้เขาต้องอาย ถ้าเป็นไปได้คุณควรจะคุยกับผู้ไม่เชื่อในส่วนตัวและสองต่อสอง หากคุณพยายาม
ประกาศแก่เขาตอนคนอื่นอยู่ด้วย เขาอาจจะอาย, รู้สึกอึดอัด หรืออาจโมโหคุณก็ได้ ซึ่งคงจะทำให้คุณเสีย
โอกาสที่จะประกาศแก่เขาอีกเลย โปรดอย่าลืมว่า การประกาศอย่างส่วนตัวหมายถึงจะไม่ต้องมีคนอื่นอยู่
ด้วย!

- อย่ากำหนดจำนวนคน อาจจะมีบางคริสตจักรหรือองค์กรคริสเตียนที่จะกำหนดจำนวนคนซึ่งจะต้องเข้า
หาในวันหนึ่ง หรืออาทิตย์หนึ่ง ความคิดนี้อาจมาจากผู้ที่มีความตั้งใจดี แต่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับแผนการ
พระเจ้า หรืออาจเป็นตามนโยบายของคริสตจักรซึ่งเชื่อว่าการเป็นพยานเป็นวิธีหนึ่งที่จะให้สมาชิกเติบโต
ฝ่ายวิญญาณ หรือเป็นเครื่องวัดการเติบโตฝ่ายวิญญาณของสมาชิก *FN23 การประกาศไม่ควรเกิดขึ้น
เพราะการบังคับหรือการควบคุมของผู้อื่น แต่ควรมาจากแรงผลักดันจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายใน
จิตใจของผู้เชื่อแต่ละคน หากพระเจ้าต้องการให้มีการกำหนดจำนวนคน พระองค์จะได้ทรงบันทึกไว้ใน
พระคัมภีร์แล้ว แต่พระประสงค์ของพระองค์คือ ให้คุณฉวยโอกาสเป็นพยานในทุกครั้งที่พระองค์ทรงเปิด
โอกาสให้

- อย่าวัดชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณจากการเป็นพยาน ผู้เชื่อไม่ได้เป็นผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเพราะ
เขาได้รับใช้พระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นสถานะซึ่งผู้เชื่อได้รับการทรงนำโดย
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าผ่านวิธีการตั้งต้นใหม่ *FN24 แม้ผู้เชื่อที่
โง่เขลาหรือดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังสามารถนำผู้อื่นมาเชื่อในพระเยซูคริสต์โดยการใช้พระคำของพระเจ้า
ได้ แต่การกระทำคริสเตียนใดๆ ซึ่งผู้เชื่อกระทำเมื่ออยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าจะไม่ได้รับบำเหน็จจาก
พระองค์*FN25 ประสิทธิภาพในการเป็นพยานต้องอาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งให้ผู้เชื่อสำนึกถึงความ
จริงของพระกิตติคุณ และพระคำของพระเจ้า

“คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่ง
ซึ่งเราใช้ไปทำนั่นจำเรอขึ้นฉนั้น” (อิสยาห์ 55:11)

- อย่าพิพากษาหรือกล่าวโทษผู้อื่นเมื่อรู้ว่าเขาไม่ยอมเป็นพยาน การที่ผู้เชื่อตัดสินใจประกาศหรือไม่
ประกาศเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างเขากับพระเจ้าเท่านั้น เราทุกคนจะต้องรับผิดชอบสำหรับชีวิตของตนต่อ
หน้าพระพักตร์พระเจ้า เราไม่ต้องรับผิดชอบชีวิตของผู้อื่น ถ้าคุณกำลังกล่าวโทษหรือตัดสินผู้อื่น คุณ
กำลังกระทำบาปและจะต้องรับการติสอนจากพระเจ้า อนึ่ง คุณอาจจะไม่รู้ว่าคริสเตียนคนอื่นได้เป็นพยาน
และเขาได้พูดอวดว่าเขาทำอะไรมา ในกรณีนี้ เขาเป็นฝ่ายผิดและจะต้องรับการติสอนจากพระเจ้า

- อย่าอวดถึงการเป็นพยานของคุณ คำพยานเกี่ยวกับการเป็นพยานมักจะแสดงความเย่อหยิ่ง และสร้าง
อุปสรรคในชีวิตคริสเตียน คุณต้องหลีกเลี่ยงการโอ้อวดให้ได้! พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่าคุณกำลังทำอะไร

คนอื่น ไม่จำเป็นต้องรู้ เมื่อพระองค์ทรงชอบพระทัยกับสิ่งที่คุณทำ พระองค์จะทรงให้บำเหน็จอย่างเหมาะสม

- ใช้การอธิษฐานในการเป็นพยาน การอธิษฐานมีบทบาทที่สำคัญในการเป็นพยาน อาจารย์เปาโลได้แสดงความหวังใจต่อชาวยิวที่ยังไม่รอด ผ่านการเขียนและในคำอธิษฐานของเขา

“...และคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอด้วยหวังใจให้เขารอด”(โรม 10:1ข)

เนื่องจากน้ำพระทัยของพระเจ้าและความคิดเสรีภาพของมนุษย์อยู่คู่กันตามพระประสงค์ของพระองค์ และด้วยว่าพระองค์ไม่บังคับหรือควบคุมความคิดของมนุษย์ และคุณสามารถอธิษฐานขอให้คุณได้รับความรอดได้อย่างไร?

คุณจะต้องอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงโปรดตั้งสถานการณ์ไว้ที่จะให้คนนั้นเปิดใจพร้อมที่จะฟังพระกิตติคุณ และให้เขาเห็นว่าเขาต้องการพระคริสต์ และคุณควรอธิษฐานให้ผู้ที่ไม่เชื่อนั้นได้พบกับคริสเตียนที่โตแล้ว ซึ่งสามารถเสนอพระกิตติคุณอย่างถูกต้อง, ชัดเจน และด้วยท่าทีที่สุภาพให้แก่คนนั้น จงอธิษฐานตาม 1 ทิโมธี 2:1-4 ที่ผู้นำประเทศชาติจะได้ยินพระกิตติคุณ และที่คริสเตียนยังสามารถประกาศพระกิตติคุณต่อไปโดยจะไม่ถูกข่มเหง และอธิษฐานขอให้ผู้นำของเราจะสำนึกในความผิดพลาดและจุดอ่อนของตน (สกลี 9:20) และที่เขาจะสามารถมองข้ามตัวเองเพื่อที่จะสำนึกว่าเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอด คุณสามารถมีส่วนร่วมในพันธกิจของนักประกาศและมิชชันนารีผ่านการอธิษฐานเพื่อพวกเขา ถึงแม้ว่าคุณไม่สามารถขอพระเจ้าทรงเปลี่ยนความคิดของผู้ไม่เชื่อเพื่อให้เขาเชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่ขออย่ามองข้ามการอธิษฐานในการเป็นพยาน

รางวัลจากการประกาศ

“เพราะการที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศข่าวประเสริฐ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศตามเจตนาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะได้รับสิ่ง...”(1 โครินธ์ 9:16-17ก)

คุณได้รับหน้าที่ที่จะประกาศพระกิตติคุณแก่ชาวโลก ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่พระเจ้าทรงให้คุณมีชีวิตอยู่บนโลกต่อไปหลังจากได้รับความรอดแล้ว ถ้าคุณได้ประกาศด้วยความสมัครใจ และแรงจูงใจที่ถูกต้อง คุณจะได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าคุณพลาดที่จะประกาศข่าวประเสริฐ คุณจะไม่มีบำเหน็จ

รางวัลจากการประกาศมีทั้งในชีวิตบนโลก และเมื่อเราอยู่บนสวรรค์เป็นนิรันดร์ ในขณะที่เรายังอยู่บนโลก เราได้รับพระพรจากการมีสัมพันธไมตรีกับผู้เชื่ออื่น และพระพรภายในจิตใจ รางวัลที่ผู้เชื่อจะได้รับบนสวรรค์เป็นนิรันดร์ขึ้นอยู่กับคำว่า “สมัครใจ” ความรักที่เรามีต่อพระเจ้า และต่อเพื่อนมนุษย์เป็นแรงจูงใจซึ่งผลักดันให้เราออกประกาศ การเป็นพยานเป็นผลลัพธ์ที่ได้มาจากการเติบโตฝ่ายวิญญาณ หรือในอีกมุมหนึ่ง การเป็นพยานไม่ได้ทำให้เราโตฝ่ายวิญญาณ เมื่อคุณได้ประกาศพระคริสต์

ด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้อง และจากการอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่แน่นอนว่า คุณจะได้รับบำเหน็จ

สังคมคริสเตียน

“ดูก่อนพวกพี่น้อง แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้นไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนขวายปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก”(1 เธสะโลนิกา 2:17)

เมื่อผมได้เชื่อพระคริสต์โดยยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของผม ผมเริ่มที่จะเป็นพยาน และได้รับสิทธิพิเศษที่จะเห็นเพื่อนนักเรียนบางคนได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ นับตั้งแต่นั้น ผ่านเวลาหลายปีผมได้มีความทรงจำที่ดีกับพวกเขา

อาจารย์เปาโลได้รับพระพรจากสังคมคริสเตียน ถึงแม้เขาต้องเดินทางไปจากเมืองเธสะโลนิกา แต่เขายังปรารถนาที่จะกลับไป那儿 เพราะช่วงเวลาที่ดีที่เขาได้พบกับผู้ที่ได้ตอบสนองต่อพระกิตติคุณ ถึงแม้เขาสามารถได้ขจัดขวางต่อการที่เขาจะกลับไปเยี่ยมที่นั่น แต่มันก็ไม่สามารถเอาความทรงจำที่ดีของเขาไปได้ และไม่สามารถยืมบำเหน็จซึ่งเขาจะได้รับ ณ ที่พระที่นั่งของพระคริสต์

พระพรภายใน

“เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวังหรือความชื่นชมยินดี หรือสิ่งภูมิใจ จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นศักดิ์ศรี และความชื่นชมยินดีของเรา”(1 เธสะโลนิกา 2:19-20)

เราผู้ซึ่งวางใจในพระคริสต์มีความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ เพราะเราเป็นตัวแทนของพระผู้เป็นเจ้าของเราในโลกของซาตาน (1 เปโตร 5:8) และเราควรระวังที่จะไม่ถูกขัดขวาง เพราะซาตานทำทุกอย่างเพื่อที่จะไม่ให้ชาวโลกได้ยินพระกิตติคุณ (2 โครินธ์ 4:3-4) และมันรู้ว่าพระกิตติคุณได้ทะลุความมืดซึ่งทำให้ผู้ไม่เชื่อตาบอดต่อความจริง (2 โครินธ์ 4:5-7) เพราะฉะนั้น การประกาศเป็นมากกว่าหน้าที่ที่เราได้รับจากพระผู้เป็นเจ้า แต่ยังเป็นสิทธิพิเศษของเราที่จะบอกคนอื่นถึงพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ด้วยแรงจูงใจที่มาจากความรักที่เรามีต่อพระองค์ (2 โครินธ์ 5:14) เราจึงสามารถให้โลกได้รู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งรักเรา และยอมสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (กาลาเทีย 2:20)

ดูเหมือนว่าการประกาศนั้นง่ายในการปฏิบัติ และเป็นสิ่งทั้งดงามเหลือเกิน เรามีอะไรที่ดีไปกว่าการประกาศพระผู้ช่วยให้รอดของเราไหม? แต่หากคุณเข้าสู่กับกองทัพมารซาตานด้วยอารมณ์ และความกระตือรือร้นเท่านั้น คุณคงจะต้องเผชิญกับการพ่ายแพ้ในไม่ช้า การประกาศกับผู้ไม่เชื่อซึ่งตอบสนองต่อพระกิตติคุณด้วยการเยาะเย้ย, ความโกรธ หรือการข่มเหง จะต้องเอาชนะด้วยสิ่งซึ่งมากกว่าความพากเพียรของมนุษย์ คุณจะต้องมีจิตใจซึ่งได้สะสมหลักคำสอนพระกัมภีร์ไว้ และได้สร้างความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ การมีชัยชนะจะเกิดจากการมีความกระตือรือร้นที่คุณมีต่อการเรียน และการ

ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์, แรงจูงใจที่มาจากความรัก และการปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า*

FN26

ด้วยความมั่นใจว่าจะรับ “มงกุฎแห่งเกียรติยศ” อาจารย์เปาโลจึงได้เผยถึงพระพรแห่งสันติสุขภายในจิตใจ ถึงแม้เขาอาจไม่เห็นเพื่อนชาวโครินธ์อีกต่อไปบนโลกนี้ แต่เขามีสันติสุขเพราะรู้ว่าจะต้องพบพวกเขาอีกครั้งบนสวรรค์ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า เหตุฉะนั้น อาจารย์เปาโลได้เรียกเขาว่า “ความหวังและความชื่นชมยินดี” สิ่งที่เป็นจริงสำหรับอาจารย์เปาโลนั้นก็จริงสำหรับผู้เชื่อทุกๆ คน สิทธิพิเศษที่เราได้รับที่จะประกาศพระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นแหล่งสันติสุขภายใน และพระพรพิเศษทั้งบนโลกและบนสวรรค์

ปฏิบัติหน้าที่ของคุณให้สำเร็จ

“ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต การฝ่าฝืนกฎหมายย่อมทำลายชีวิต”(สุภาษิต 11:30)

ภาพแรกที่คุณไม่เชื่อจะเห็นมาจากตัวของคุณเอง ไม่ว่าคนนั้นจะฟังคำอธิบายอย่างมีเหตุผลมากเท่าไร หรือเรื่องที่พิสูจน์ความเชื่อของคริสเตียนอย่างมีหลักฐาน และเผยความจริงอย่างชัดเจน แต่สิ่งเหล่านั้นไม่มีอิทธิพลมากเท่ากับการเป็นพยานจากริมฝีปากและชีวิตของคุณเอง คุณเป็นสะพานในการแสวงหาความจริง และสันติสุขที่แท้จริงของผู้ที่ไม่เชื่อ และเพื่อเขาจะได้พบกับเป้าหมายในชีวิตของเขา

หากปราศจากความเชื่อในพระเยซูคริสต์และชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อยังคงต้องสิ้นหวัง และไร้หนทางในชีวิต นอกจากจะต้องแสวงหาความจริงต่อไป ถึงแม้คุณอาจจะได้พบกับหลายๆคนซึ่งได้ปฏิเสธพระคริสต์ และอาจปฏิเสธตัวคุณเองเพราะคุณพยายามประกาศแก่เขา แต่สิ่งที่จะทดแทนให้แก่คุณ คือความชื่นชมยินดีที่คุณจะได้เห็นคนๆ หนึ่งมาเชื่อในพระคริสต์ เมื่อคุณเห็นคนที่ถูกรัก, เพื่อน หรือคนแปลกหน้า ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาเพราะคุณได้เสนอพระกิตติคุณให้เขาฟัง คุณได้รับบำเหน็จอันงดงามเหลือพรรณนาซึ่งมาจากการประกาศองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ภาคผนวก A

หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นพยาน

1. คำจำกัดความ

- ก. การเป็นพยานเป็นความรับผิดชอบของผู้เชื่อทุกคนที่จะประกาศแผนการความรอดของพระเจ้าแก่ผู้ที่ไม่เชื่ออย่างตัวต่อตัว คือ การเป็นพยานอย่างส่วนตัว

- ข. 1. การเป็นพยานเป็นส่วนหนึ่งในหน้าที่ของการเป็นเอกอัครราชทูตของพระคริสต์ในเวลา
ที่ผู้เชื่ออยู่บนโลก (2 โครินธ์ 5:20) 2. ก่อนที่ผู้เชื่อจะสามารถเป็นเอกอัครราชทูตที่สมกับตำแหน่ง
เขาจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ, การเตรียมใจพร้อม (คุณธรรมและความถ่อมใจ) และ แรงจูงใจที่
ถูกต้อง
- ค. มีการประกาศสามอย่าง การเป็นพยานส่วนตัว ซึ่งผู้เชื่อทุกคนต้องรับผิดชอบ, การประกาศ
จากศิษยาภิบาล-ผู้สอนที่โบสถ์ซึ่งเขาควรเสนอหลังจากการเทศนาในกรณีที่มีผู้ไม่เชื่ออยู่ในที่
ประชุม และ การประกาศแก่กลุ่มใหญ่

2. สถาบันต่างๆ ซึ่งได้รับหน้าที่รับผิดชอบการประกาศในประวัติศาสตร์

- ก. *ภายในครอบครัว* ในฐานะเป็นบิดามารดาผู้แรก อาดัมและเอวาเป็นตัวอย่างสำหรับ
มนุษย์ที่จะประกาศพระกิตติคุณแก่ลูกหลานของตน
- ข. *ประเทศชาติ* ในฐานะเป็นผู้แทนพระเจ้า ประเทศอิสราเอลมีหน้าที่ที่จะประกาศ
พระกิตติคุณแก่โลก (โรม 3:1-2) และจะรับหน้าที่นี้อีกครั้งในเวลาเจ็ดปีแห่งการทน
ทุกข์เวทนา
- ค. *คริสต์จักร* ในปัจจุบันคริสเตียนทุกคนทั่วโลกต้องรับผิดชอบที่จะเป็นพยานแก่
ชาวโลกผ่าน:
1. ชีวิตของตน (2 โครินธ์ 3:3; 6:3)
  2. ริมฝีปากของตน (2 โครินธ์ 5:14-21; 6:2)
- ง. *พระวิญญาณบริสุทธิ์* พระองค์ทรงให้ผู้ไม่เชื่อสำนึกว่าพระกิตติคุณเป็นเรื่องจริง (1
เธสะโลนิกา 1:5)

3. ก่อนที่ผู้เชื่อจะสามารถเป็นพยานอย่างเกิดผล เขาจำเป็นต้องรู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับ:

- ก. *พระเยซูคริสต์*: ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ใด และทรงกระทำอะไรเพื่อมนุษยชาติ
- ข. *ความรอด (salvation)*: ความรอดมาจากการเชื่ออย่างเดียว ในพระคริสต์เพียงผู้เดียว
(เอเฟซัส 2:8-9)
- ค. *พระคุณ (grace)*: พระเจ้าทรงกระทำทุกอย่างเพื่อเราจะสามารถรอดได้
- ง. *ผู้ไม่เชื่อ (heathenism)*: หากผู้ไม่เชื่อต้องการที่จะรู้จักพระกิตติคุณ พระเจ้าจะทรง
รับผิดชอบและนำพระกิตติคุณมาถึงเขา
- จ. *การกลับคืนดีกับพระเจ้า (reconciliation)*: พระคริสต์ทรงทำลายกำแพงซึ่งกีดขวาง
ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
- ฉ. *การรับการไถ่ (redemption)*: เราได้รับการปลดปล่อยจากตลาดทาสแห่งความบาป
- ช. *การลบล้างความบาป(propitiation)*: พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเครื่องบูชาที่ทรงพอพระทัย
ความชอบธรรมของพระบิดา (โรม 3:25; 1 ยอห์น 2:2)
- ซ. *การรับความชอบธรรมของพระเจ้า (imputation of God's righteousness)* โดยการเชื่อ
ในพระคริสต์ ผู้เชื่อได้เป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า

- ฅ. การไถ่บาปของทุกคน (*unlimited atonement*): พระเยซูคริสต์ทรงตายแทนทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้เชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม (2 โครินธ์ 5:19; 1 ทิโมธี 4:10; 1 ยอห์น 2:2)
- ณ. การพิพากษาบนพื้นฐานการกระทำดีของมนุษย์ (*the judgment of human good*)
1. การกระทำดีของมนุษย์ไม่ได้รับการพิพากษาลงโทษที่ไม่กางเขน แต่จะรับการพิพากษาลงโทษหลังการอวสานของโลก
  2. การกระทำดีของผู้เชื่อจะรับการประเมินโดยพระคริสต์แล้วจะถูกเผาด้วยไฟ (1 โครินธ์ 3:11-16)
  3. การกระทำดีของผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกการประเมิน และจะเป็นเหตุให้ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องรับการทรงพิพากษาลงโทษ (วิวรณ์ 20:12-15)
- ด. การพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย มีไว้เฉพาะผู้ที่ได้ปฏิเสธพระราชกิจอัน ทรงพระคุณของพระคริสต์ ซึ่งผู้ไม่เชื่อนั้นจะต้องถูกโยนลงไปในบึงไฟนรก (วิวรณ์ 20:11-15)

4. พระคัมภีร์เป็นอาวุธทรงอำนาจในการเป็นพยาน พระคำของพระเจ้านั้นเป็น

- ก. แหล่งของพระกิตติคุณ (ลูกา 16:28-31; 1 โครินธ์ 15:3-4)
- ข. พระกิตติคุณเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อว่าทุกคนที่เชื่อจะได้รับความรอด
- ค. การเผยพระวจนะของพระเจ้า (2 เปโตร 1:19-21)
- ง. ความคิดของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 2:16)
- จ. ฤทธานุภาพ (ฮีบรู 4:12)
- ฉ. เกิดผลเสมอ (อิสยาห์ 55:11)
- ช. ทรงดำรงเป็นนิรันดร์ (ลูกา 21:33; 1 เปโตร 1:25)

5. พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการประกาศ

- ก. ผู้ที่ไม่เชื่อ ไม่มีวิญญาณของมนุษย์ เขาจึงไม่สามารถเข้าใจพระกิตติคุณได้นอกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ข. พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำพันธกิจโดยแทนวิญญาณของมนุษย์ เพื่อให้ผู้ฟังพระกิตติคุณสำนึกว่าข้อมูลนั้นเป็นความจริง (ยอห์น 16:8-11)
- ค. ประสิทธิภาพในการเป็นพยานอาศัยพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
  1. ต่อผู้เชื่อ เพื่อทรงนำผู้เชื่อในการเป็นพยาน (กิจการ 1:8; 2 โครินธ์ 3:3)
  2. ต่อผู้ไม่เชื่อ พระองค์ทรงรับผิดชอบให้ผู้ไม่เชื่อสำนึกว่าพระกิตติคุณเป็นความจริง (ยอห์น 16:8-11; 1 โครินธ์ 2:14)

6. การเปรียบเทียบกับ การหาปลา มัทธิว 4:19 “หากคนดังหาปลา”

- ก. คนหาปลาต้องมีความปรารถนาที่จะตกปลา
- ข. คนหาปลาต้องเตรียมให้พร้อมก่อนที่จะไปหาปลา
- ค. คนหาปลาจะต้องไปที่ซึ่งมีปลาอยู่
- ฅ. คนหาปลาจะต้องใช้เหยื่อที่ถูกต้อง

ง. คนหาปลาจะต้องมีความอดทน

จ. คนหาปลาจะได้รับรางวัล

7. การเสนอพระกิตติคุณอย่างชัดเจนโปร่งใส

ก. การเสนอพระกิตติคุณ คือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรอดแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ ประเด็นสำคัญคือ “คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์?”

ข. ขอสังเกตเหตุเจตจำนงในการประกาศพระกิตติคุณซึ่งอาจารย์เปาโลได้เขียนใน 1 โครินธ์ 15:3-4 อาจารย์เปาโลไม่เคยให้เรื่องบาปส่วนตัวเข้ามาเป็นประเด็นในความรอด เพราะพระคริสต์ทรงรับโทษแทนเราทุกคนสำหรับบาปส่วนตัวของเราแล้ว

ค. อย่าบวกอะไรเพิ่มเติมให้กับพระกิตติคุณแห่งพระคุณ ผู้ไม่เชื่อไม่ได้รับความรอดโดยตัดสินใจที่จะเลิกทำสิ่งใดที่ทำอยู่ หรือเพราะรู้สึกเสียใจ, ให้คำสัญญาว่าจะไม่กระทำความบาปอีกแล้ว, จะติดตามพระคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิต, สมัครงานเป็นสมาชิกในคริสตจักรท้องถิ่น, รับบัพติศมา หรือ ถวายทรัพย์ เป็นต้น ผู้ไม่เชื่อได้รับความรอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อเท่านั้น การกระทำใดๆ ไม่มีส่วนในแผนการความรอดของพระเจ้า (เอเฟซัส 2:8-9)

ง. อย่าบังคับให้ผู้ไม่เชื่อต้องตัดสินใจ เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของ พระวิญญาณบริสุทธิ์

จ. ผู้ไม่เชื่อควรมีความเป็นส่วนตัวในการตัดสินใจ หลังจากคุณได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพระกิตติคุณแล้ว เป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างเขากับพระเจ้า

ฉ. อย่าใช้การหลอกลวง หรือกลไกเพื่อดึงผู้คนมาให้ฟังการประกาศ การวิงวอนหรือการสร้าง ความไม่สงบในที่สาธารณะซึ่งไม่มีส่วนในพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับการประกาศเช่นกัน

8. การสอนและการหนุนใจสำหรับผู้เชื่อใหม่ (การติดตามผล)

ก. ผู้เชื่อใหม่ควรรับการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ระดับพื้นฐานโดยเร็วที่สุด (1 เธสะโลนิกา 2:11)

ข. จงหนุนใจผู้เชื่อใหม่ที่จะเรียน และประยุกต์ใช้หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ

ค. ผู้เชื่อใหม่จะต้องเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์จากศิษยาภิบาลที่เตรียมพร้อม และเข้าใช้ชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เรา

9. หลุมพรางในการเป็นพยาน

ก. อย่าโต้เถียงกับเขา

ข. อย่าถูกดึงออกนอกประเด็น

ค. อย่ายึดติดกับวิธีการนำเสนอเพียงวิธีเดียว

ฅ. อย่าทำให้เขาต้องอาย

ง. อย่ากำหนดจำนวนคน

จ. อย่าวัดชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณจากการเป็นพยาน (หรือการรับใช้พระเจ้าในรูปแบบอื่นๆ)

ฉ. อย่าวิจารณ์หรือกล่าวโทษผู้เชื่อผู้อื่นเมื่อคิดว่าเขาไม่สนใจกับการเป็นพยาน

ช. อย่าอวดถึงการเป็นพยานของตน

10. หลักการเกี่ยวกับการอธิษฐานในการเป็นพยาน (โรม 10:1)

- ก. พระเจ้าไม่ได้บังคับความคิดเสรีภาพของมนุษย์ในการตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์
- ข. คุณควรอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงตั้งสถานการณ์ซึ่งจะให้ผู้ไม่เชื่อเปิดใจให้พร้อมที่จะตอบสนองต่อพระกิตติคุณ
- ค. คุณควรอธิษฐานว่าคริสเตียนจะสามารถประกาศพระกิตติคุณในประเทศชาติอย่างต่อเนื่อง

11. บำเหน็จสำหรับการเป็นพยาน

- ก. การเป็นพยานจากภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้อง (คือ ความรัก) จะรับรองรางวัลจากพระคริสต์
- ข. การเป็นพยานจะนำพระพรมาถึงผู้เชื่อบนโลก
  - 1. ความสุขจากการมีเพื่อนคริสเตียน (1 เธสะโลนิกา 2:17)
  - 2. พระพรภายใน (1 เธสะโลนิกา 2:19-20)

อภิธานศัพท์

เวลาแห่งการสำนึกว่ามีพระเจ้า (age of accountability) เป็นเวลาที่คนแต่ละคนได้สำนึกว่ามีพระเจ้าจริง คุณคำว่า “สำนึกว่ามีพระเจ้า”

เอกอัครราชทูตของพระคริสต์ (ambassador for Christ) ผู้เชื่อทุกคนเป็นตัวแทนของพระคริสต์ในเวลาที่เขาอยู่บนโลก

การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง (carnality) เป็นสถานะซึ่งผู้เชื่อนอกสัมผัสพันธภาพกับพระเจ้า เพราะมีบาปในชีวิตซึ่งยังไม่ได้สารภาพ ธรรมชาติบาป จึงควบคุมชีวิตของผู้เชื่อซึ่งได้ “ทำพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย” และ “ดับพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 4:30; 1 เธสะโลนิกา 5:19)

ความมั่นคงนิรันดร์ (eternal security) พระลักษณะของพระเจ้าได้รับรองความรอดของผู้เชื่อในพระคริสต์

การสำนึกว่ามีพระเจ้า (God-consciousness) การสำนึกว่ามีพระเจ้าผู้สร้าง

ผู้ไม่เชื่อ (heathen) มนุษย์คนใดก็ตามซึ่งไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา

ความดีของมนุษย์ (human good) คือการกระทำดีของมนุษย์ซึ่งได้ทำโดยอิทธิพลจากธรรมชาติบาป ผู้เชื่อซึ่งมีบาปที่ขังไม่ได้สารภาพต่อพระบิดาไม่ได้ดำเนินฝ่ายวิญญาณ แต่ดำเนินฝ่ายเนื้อหนังแทน (ถูกควบคุมด้วยธรรมชาติบาปของเขา) การกระทำใดๆ ของคริสเตียนซึ่งกำลังดำเนินอยู่ฝ่ายเนื้อหนังจึงไม่ต่างจากการกระทำดีของผู้ที่ไม่เชื่อ

วิญญาณของมนุษย์ (human spirit) คือส่วนหนึ่งของคริสเตียนซึ่งได้รับเมื่อเขาเชื่อในพระคริสต์ พระเจ้าทรงสร้างวิญญาณของมนุษย์เพื่อผู้เชื่อจะสามารถมีความสัมพันธ์กับพระองค์

บึงไฟนรก (lake of fire) เป็นที่สุดท้ายสำหรับผู้ไม่เชื่อ และทูตสวรรค์ทั้งหลายซึ่งได้เสียมจากพระสิริของพระองค์ ทูตสวรรค์เหล่านี้ ซึ่งอยู่ฝ่ายซาตานได้รับการพิพากษาแล้ว แต่ผู้ไม่เชื่อจะต้องรับการพิพากษาลงโทษโดยองค์พระเยซูคริสต์หลังการอวสานของโลก (มัทธิว 25:41; วิวรณ์ 20:14-15)

การพิพากษาลงโทษครั้งสุดท้าย (the Last Judgment) เป็นการที่ผู้ไม่เชื่อต้องแยกออกจากพระเจ้าตลอดไป เป็นนิรันดร์ (วิวรณ์ 20:11) หรือ เรียกว่า การตายครั้งที่สอง

การถือกฎหมายหรือศีลธรรม (legalism) เป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะรับความรอด, ได้มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ หรือเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยอาศัยการกระทำดีของมนุษย์ (ตนเอง)

กฎบัญญัติของโมเสส (the Mosaic Law) เป็นระบบของกฎหมายและกฎในสังคมซึ่งเป็นมาตรฐานศีลธรรม ชีวิตฝ่ายวิญญาณ และสังคม ของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม

การตั้งต้นใหม่ (rebound) เป็นการทรงโปรดจัดเตรียมจากพระเจ้าที่จะสามารถประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านการสารภาพ (กล่าวถึง) บาปส่วนตัว เป็นวิธีการเดียวที่ผู้เชื่อจะสามารถมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าหลังจากการกระทำบาป เพื่อเขาจะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณต่อไป (1 ยอห์น 1:9; 1 โครินธ์ 11:28)

การกลับคืนดีกับพระเจ้า (reconciliation) เป็นการที่พระเจ้ากับมนุษย์ไม่เป็นปฏิปักษ์กันต่อไป เนื่องจากพระราชกิจของพระคริสต์บนไม้กางเขน การกลับคืนดีกับพระเจ้าเป็นการทำลายกำแพงแห่งความบาปส่วนตัว, บทลงโทษสำหรับบาป, บาปดั้งเดิมของอาดัมซึ่งมนุษย์ทุกคนเข้ามีส่วน โดยกำเนิด, ธรรมชาติบาป, พระลักษณะอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า และความชอบธรรมอันไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์ (โรม 5:11)

การบังเกิดใหม่ (regeneration) การที่ผู้เชื่อได้รับชีวิตนิรันดร์โดยพระเจ้าในเวลาที่เขาเชื่อในพระคริสต์ ผู้ที่บังเกิดใหม่ได้ข้ามจากความตายฝ่ายวิญญาณถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ธรรมชาติบาป (sin nature) ได้อาศัยอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกายของมนุษย์ ซึ่งอาดัมกับเอวารับมาหลังจากการกระทำบาปของเขา ธรรมชาติบาปถ่ายทอดทางอสุจิของผู้ชายในเวลาปฏิสนธิของอสุจิและไข่ ผลคือ

ความตายฝ่ายวิญญาณและความเสื่อมทรามของมนุษยชาติ ยกเว้นความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งได้
ประสูติโดยหญิงพรหมจารี จึงไม่ได้รับธรรมชาติบาป

ตลาดทาสแห่งความบาป (the slave market of sin) มนุษย์ทุกคนตกเป็นทาสต่อธรรมชาติบาป
ทาสไม่สามารถซื้ออิสรภาพหรือไถ่ตนเองจากตลาดทาสนั้นได้ (ยอห์น 8:34)

การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ (spirituality) เป็นสถานะที่ผู้เชื่อกำลังมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าเพราะรับการ
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านวิธีการดั้งเดิมใหม่

การไถ่บาปของทุกคน (unlimited atonement) การทรงพิพากษาลงโทษพระคริสต์แทนเราบนไม้กางเขน
และได้ไถ่บาปของทุกคน (2 โครินธ์ 5:19; 1 ทิโมธี 4:10; 1 ยอห์น 2:2)

บาปที่พระเจ้าไม่สามารถโปรดให้อภัยได้ (unpardonable sin) คือการปฏิเสธพระราชกิจอันสมบูรณ์แบบ
ของพระคริสต์บนไม้กางเขน นี่คือนิยามของการเคียดแค้นซึ่งพระเจ้าจะทรงพิพากษาผู้ไม่เชื่อ ณ การพิพากษา
ลงโทษครั้งสุดท้าย

ความคิดเสรีภาพในการตัดสินใจ (volition) เป็นส่วนของจิตใจซึ่งเราสามารถใช้ในการตัดสินใจความคิด และการ
กระทำ ของตน

การเป็นพยาน (witnessing) เป็นการกระทำตามพระบัญชาของพระเจ้า ให้ผู้เชื่อได้ประกาศแผนการความ
รอดของพระเจ้าแก่ชาวโลกอย่างส่วนตัว

อักขระนุกรมข้อพระคัมภีร์

พระคัมภีร์เดิม

ปฐมกาล

3:15-21 .....

4.....

4:8.....

4:25.....

5.....

7.....

10.....

11:1-9.....

11:7-8.....

12:1-3.....

15:6.....

2 ซามูเอล

12:23.....

สดุดี

9:20.....

สุภาษิต

11:30.....

อิสยาห์

11:9.....

55:11.....

64:6.....

ดาเนียล

9:24-27.....

9:27.....

12:3.....

พระคัมภีร์ใหม่

มัทธิว

4:19.....

22:21.....

24:29.....

มาระโก

4:33.....

ลูกา

16:28-31.....

21:33.....

ยอห์น

1:12 .....

3:15.....

3:16 .....

3:18.....

3:36.....

5:22.....

7:17.....

10:28.....

15:2-16.....

16:7-11.....

16:8-9.....

16:8-11.....

16:33.....

กิจการของอัครทูต

1:8.....

1:9-10.....

2:1-4.....

4:12.....

13:46.....
16:16-24.....
16:31.....
17:1-4.....

โรม

1:14-16.....
1:16.....
1:18-32.....
1:19.....
1:19-20.....
1:20.....
3:1-2.....
3:23.....
3:23-24.....
3:25.....
4:3.....
4:6-9.....
5:8.....
5:10.....
5:11.....
6:23.....
8:1.....
9.....
9:30.....
9:32-33.....
10:1.....
10:14-15.....
13:1-7.....

1 โครินธ์

1:18.....
1:30.....
2:14.....

2:16.....
3:11-14.....
3:11-16.....
9:16-17.....
15:3-4.....

2 โครินธ์

3:3.....
4:3-4.....
4:5-7.....
4:7.....
5:14.....
5:14-21 .....
5:18-19.....
5:18-24.....
5:19.....
5:20.....
6:2.....
6:3.....

กาลาเทีย

2:20.....
5:16.....

เอเฟซัส

2:12-16.....
2:19.....
2:8-9.....
4:11.....
4:30.....

โกลโลสี

3:1.....

1 เศษโลนิกา

พระธรรม.....

1:4-5.....

1:5.....

2.....

2:1.....

2:2.....

2:3.....

2:4.....

2:5-6.....

2:6-7.....

2:8.....

2:9.....

2:10.....

2:11.....

2:12.....

2:13.....

2:14-16.....

2:17.....

2:19-20.....

4:14-17.....

5:19.....

2 เศษโลนิกา

พระธรรม.....

1 ทิโมธี

2:1-41.....

2:4.....

4:10.....

2 ทิโมธี

4:10.....

ทิทัส

3:5.....

ฮีบรู

4:12 .....

9:27.....

ยากอบ

2:14-16.....

1 เปโตร

1:25.....

2:2.....

2:24.....

5:8.....

2 เปโตร

1:19-21.....

3:9.....

3:18.....

1 ยอห์น

1:9 .....

2:2.....

วิวรณ์

3:5.....

7:4-8.....

7:14.....

11:3-12.....

14:6-7.....

20:11.....

20:11-15.....

20:12.....

20:12-15.....

20:13.....

20:14-15.....

20:15.....

การศึกษาพระคัมภีร์

หลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นใจความของคำสอนที่มาโดยการตีความหมายพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เป็นมาตรฐานของความจริงฝ่ายวิญญาณ และจำเป็นสำหรับการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ (มัทธิว 4:4)

หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง (สดุดี 138:2) พระเจ้าทรงบัญชาให้ คริสเตียนทุกคนเปลี่ยนความคิดเดิมให้เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ (โรม 12:2) การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เชื่อเรียน และประยุกต์พระคำของพระเจ้ามาใช้ในชีวิต (2 โครินธ์ 4:16; เอเฟซัส 4:23)

หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม คุณสามารถติดต่อได้ที่ :

(สำหรับปกหลัง) :

ศจ. อาร์. บี. ฮีม, จูเนียร์ (อาจารย์ บ็อบ) เป็นอดีตศิษยาภิบาลของคริสตจักรเบระคา เมืองฮุสตัน, รัฐเท็กซัส ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านได้ศึกษาประวัติศาสตร์, ภาษากรีก และภาษาฮีบรู ที่ มหาวิทยาลัย อริโซนา หลังจากนั้นได้เข้ารับการศึกษาคณะที่สถาบัน Dallas Theological Seminary. เนื่องจากสงครามโลกครั้งที่สอง ท่านต้องหยุดการศึกษาไว้เพื่อเข้าไปรับใช้ชาติในกองทัพอากาศ โดยท้ายสุดท่านได้รับยศพันโท

หลังจากท่านสำเร็จการศึกษาแล้ว ในปี ค.ศ. 1950 ท่านได้เริ่มรับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรเบระคา การศึกษาภาษาดั้งเดิมของพระคัมภีร์ (กรีกและฮีบรู) ศาสนศาสตร์, ประวัติศาสตร์ และการวิเคราะห์ที่ต้นฉบับ เป็นหลักในการรับใช้พระเจ้าของท่าน อาจารย์บ็อบได้สอนโดยใช้ภาษาดั้งเดิมในบริบทตามยุคสมัยของพระคัมภีร์ ซึ่งจะให้ผู้เรียนรู้จักพระเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้น

อาจารย์ บ็อบได้พัฒนาระบบใหม่ ๆ ในการใช้คำศัพท์, ภาพประกอบ และประเภทหลักคำสอน ซึ่งเสริมประสิทธิภาพในการเข้าใจ และการประยุกต์ใช้หลักคำสอนในการดำเนินชีวิตคริสเตียนแก่ผู้เรียน

เป้าหมายของพันธกิจ คือ ให้คริสเตียนรู้จักวิถีชีวิตที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้แก่ผู้เชื่อ เพื่อเขาจะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่บริบูรณ์

การเป็นพยาน เป็นการประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอด คือพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ แก่ผู้ที่ไม่เชื่อในพระองค์ การประกาศข่าวประเสริฐไม่ได้เป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาล, มิชชันนารี หรือนักประกาศเท่านั้น ผู้เชื่อทุกๆ คนจะต้องรับผิดชอบที่จะเสนอพระกิตติคุณแก่ผู้ที่กำลังหลงหาย

คุณจะบอกเขาว่าอะไร? คุณจะต้องอธิบายว่าพระคริสต์ทรงกระทำอะไรเพื่อเขาบนไม้กางเขน และอธิบายว่าเขาจะสามารถรับความรอดได้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว และในพระคริสต์เพียงผู้เดียว

คุณเป็นประจักษ์ความจริงและความหมายในชีวิตของผู้ไม่เชื่อ ผู้ใดที่ปราศจากความเชื่อในพระคริสต์ และปราศจากชีวิตนิรันดร์ยังไม่มีเป้าหมายในชีวิต

เมื่อคุณได้ประกาศพระเยซูคริสต์ และเห็นคนที่คุณรัก, เพื่อน หรือแม้จะเป็นคนแปลกหน้าเชื่อในพระคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา คุณจะสัมผัสกับพระพรอันงดงาม ซึ่งมาจากการรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราในฐานะเป็นพยานให้พระองค์

Footnotes

2. การบังเกิดใหม่ (regeneration หรือ born again (ยอห์น 3:3-4)) ได้เกิดขึ้นในขณะที่เชื่อในพระคริสต์ ซึ่งเป็นการที่เราได้ข้ามไปจากการตายฝ่ายวิญญาณถึงชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:15; 10:28; ทิโมธี 3:5)

ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *ชีวิตกับความตาย* (Houston: R.B. Thieme, Jr., Bible Ministries, แปลและพิมพ์ปี 2002)

3. การเป็นพยานให้กับลูกเป็นสิ่งที่พ่อแม่คริสเตียนทุกคนจะต้องรับผิดชอบในทุกยุคสมัยของประวัติศาสตร์ ทางพันธกิจนี้ขอแนะนำหนังสือ *The Great Adventure* (1991); *Handbook for Parents* (1993); *Train up a Child* (1999) เขียนโดย R.B.Thieme, Jr.

4. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Victorious Proclamation* (1977), หน้า13-14 โดย ศ.จ. อาร์ บี. ทิม, จูเนียร์

5. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Freedom through Military Victory* (1996), หน้า10; *The Plan of God* (1992) โดย ศ.จ. อาร์ บี. ทิม, จูเนียร์

6. ประเทศแกนนำ หรือ Client Nation คือ ประเทศชาติซึ่งมีผู้เชื่อที่เติบโตแล้วเป็นจำนวนมากพอที่จะตั้งเป็นแกนนำ ซึ่งจะเป็นที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ (อพยพ 19:9) พระองค์จะทรงปกป้องประเทศนี้ไว้เป็นพิเศษ เพื่อให้ผู้เชื่อจะสามารถกระทำตามพระบัญชาของพระองค์เกี่ยวกับการประกาศพระกิตติคุณ, การรักษาพระคำของพระเจ้าไว้, การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์, การให้ที่ลี้ภัยสำหรับชาวยิว และการส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศ ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Freedom Through Military Victory* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ทิม, จูเนียร์ (2003)

7. การรับขึ้นไปของคริสตจักร (the Rapture of the Church) เป็นการที่ผู้เชื่อทุกคน ทั้งผู้เชื่อซึ่งยังมีชีวิตอยู่ หรือผู้เชื่อที่ตายฝ่ายร่างกายแล้ว ได้รับกายทิพย์ และจะขึ้นไปพบกับพระเยซูคริสต์บนท้องฟ้าและจะอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ (1 เธสะโลนิกา 4:14-17)

8. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Heathenism* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ทิม, จูเนียร์ (1979)

9. คำว่า “ประเทศคริสเตียน” เป็นการเรียกชื่อผิด เพราะมีแต่บุคคลที่สามารถเป็นคริสเตียนได้ โดยที่สหรัฐอเมริกาถูกแต่งตั้งจากผู้ที่น่าเชื่อถือหลักการและกฎหมายที่พระเจ้าตั้งไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (the laws of divine establishment) รัฐธรรมนูญจึงสนับสนุนเสรีภาพในการนับถือศาสนาต่างๆ หลักการและกฎหมายๆ นั้นมีไว้เพื่อช่วยป้องกันการรักษา และนำพระพรถึงผู้ซึ่งเป็นคริสเตียนและไม่เป็นคริสเตียนเหมือนกัน หากจะมีเสรีภาพในการนับถือศาสนาของตน คริสตจักรและภาครัฐจำเป็นต้องอยู่แยกกันเสมอ (มัทธิว 22:21; โรม 13:1-7) ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Freedom Through Military Victory* หน้า 15-17; *The Divine Outline of History* 68, 82

10. 7 ปีแห่งความทุกข์เวทนา (the Tribulation) เป็นช่วงเวลาซึ่งทำให้ยุคแห่งอิสราเอล (the dispensation of Israel) ได้ครบอายุตามกำหนด ยุคแห่งอิสราเอลนั้นถูกยับยั้งไว้อย่างชั่วคราวโดยพระเจ้าทรงนำยุคคริสต์จักรเข้าแทรกในประวัติศาสตร์ตั้งแต่วันเพนเทคอสต์ในปี ค.ศ. 30 ยุคแห่งอิสราเอลจะต่ออีก 7 ปีนั้นหลังจากการรับขึ้นไปของคริสต์จักร เมื่อยุคแห่งอิสราเอลได้ครบตามกำหนดแล้ว พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมาบังโลกเป็นครั้งที่สองเพื่อครองโลก 1,000 ปี ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Divine Outline of History* 71-74; *Anti-Semitism*(1991), 104,109-15

11. ยุคพันปีของพระคริสต์ (the Millennium) เป็นยุคสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ซึ่งพระเยซูคริสต์จะทรงครอบครอง และจะนำสิ่งแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบบนโลก ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Divine Outline of History*, 74-78

12. “ยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์” หรือ dispensations เป็นหลักศาสนศาสตร์ที่อธิบายถึงการที่พระเจ้าทรงแบ่งแยกประวัติศาสตร์ของมนุษย์ออกเป็นยุคสมัยต่างๆ พระกัมภีร์ได้ระบุถึง 6 ยุคสมัยอย่างชัดเจนซึ่งต่อเนื่องกัน, มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว และมีบทบาทที่เกี่ยวข้องเนื่องกันกับยุคสมัยอื่นๆ แต่ละยุคสมัยนั้นได้เปิดเผยถึงแผนการ, นำพระทัย และพระประสงค์ ที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษยชาติ จากการศึกษาเรื่อง dispensations ผู้เชื่อสามารถเข้าใจมุมมองของพระเจ้าที่มีต่อประวัติศาสตร์มากยิ่งขึ้น ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Divine Outline of History: Dispensations and the Church* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ธีม, จูเนียร์ (1999)

13. การเป็นพยานโดยอยู่ภายใต้การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการเชื่อฟังต่อพระบัญชาในเอเฟซัส 5:18 “จงประกอบด้วยพระวิญญาณ” ผู้เชื่อทำตามพระบัญชานี้ผ่านการสารภาพบาป เป็นระเบียบการที่เราได้ “ตั้งต้นใหม่” กับพระเจ้า และมีสัมพันธภาพกับพระองค์อีกครั้งหลังจากได้กระทำบาป (1 ยอห์น 1:9) การสารภาพ (กล่าวถึง) บาปของเราต่อพระบิดาเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้ผู้เชื่อรับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้ง ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ธีม, จูเนียร์ (แปลและพิมพ์ปี 2002); *Christian Integrity* (1997) 14-22

14. มีหนังสือที่เป็นตัวอย่างในการประกาศพระกิตติคุณ คือ “ชีวิตกับความตาย” ซึ่งคุณสามารถนำมาใช้ในการประกาศ โดย ศ.จ. อาร์ บี. ธีม, จูเนียร์ (แปลและพิมพ์ปี 2002)

15. ในพระธรรมโรม3:23 เป็นข้อหนึ่งที่อาจารย์เปาโลได้เขียนคำอธิบายเรื่องบาปกับความรอดแก่ผู้เชื่อ ไม่ใช่เป็นการที่จะประกาศแก่ผู้ที่ไม่เชื่อ เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงประกาศ พระองค์ไม่เคยอ้างถึงบาปส่วนตัว

แต่ประกาศว่าความรอดเป็นของขวัญด้วยพระคุณซึ่งมนุษย์ทุกคนสามารถรับได้โดยการเชื่อในพระองค์เท่านั้น

16. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Barrier* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซีม, จูเนียร์ (1993)

16ข. ‘making Christ Lord’ นอกจากการที่พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าของเราเพราะตำแหน่งที่เราได้รับมาในพระองค์เพราะเชื่อในพระองค์ (positional Lordship) ผู้เชื่อไม่สามารถ ‘กระทำให้’ พระคริสต์เป็นพระเจ้าของเราได้ตราบใดที่เขายังไม่รู้จักและเชื่อฟังพระองค์ (experiential Lordship) เหตุฉะนั้นคำพูดว่า “พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา” ไม่มีความหมายในการที่จะรับความรอด ไม่ว่าผู้พูดเป็นผู้ที่ไม่เชื่อ หรือ ผู้ที่เชื่อแล้วก็ตาม

17. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Heathenism* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซีม, จูเนียร์ (1999)

18. พระลักษณะของพระเจ้า คือ ความรักของพระองค์ (ซึ่งประกอบด้วย ความชอบธรรม, ความยุติธรรม, ความสัตย์พยาน และพระคุณ) พระลักษณะอื่นๆ ได้แก่ สิทธิอำนาจที่สูงสุด, ฤทธานุภาพ, ความจริง, การไม่เปลี่ยนแปลง, และ ความเป็นนิรันดร์ของพระองค์ ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Trinity* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซีม, จูเนียร์ (1993)

19. มีเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นตามการตัดสินใจของมนุษย์หรือทูตสวรรค์ซึ่งขัดแย้งกับน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงอนุญาตให้เกิดขึ้น เพราะทรงประสงค์ให้มนุษย์และทูตสวรรค์มีความเสรีอย่างไม่มีข้อจำกัด ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *การทรงนำจากพระเจ้า* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซีม, จูเนียร์ (แปลและพิมพ์ปี 2003)

20. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Divine Outline of History* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซีม, จูเนียร์ (1999)

21. การถือกฎหมายหรือศีลธรรม (legalism) เป็นความพยายามของมนุษย์เพื่อที่จะรับความรอด, มีชีวิตฝ่ายวิญญาณ หรือเป็นที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยอาศัยการกระทำของตนเอง

21ข “pastor-teacher” ในภาษากรีกใช้รูปแบบไวยากรณ์ซึ่งผู้เชี่ยวชาญภาษากรีกเรียกว่า hendiates เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่าศิษยาภิบาลและผู้สอนพระคัมภีร์เป็นคนเดียวกัน

22. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซีม, จูเนียร์ (แปลและพิมพ์ปี 2003)

23. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *Old Sin Nature vs. Holy Spirit* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซิม, จูเนียร์ (2000), หน้า 1-6

24. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *ตั้งต้นใหม่ แล้วก้าวต่อไป* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซิม, จูเนียร์ (แปลและพิมพ์ปี 2002) หน้า 2-6

25. การดำเนินชีวิตฝ่ายเนื้อหนัง (carnality) เป็นสถานะที่ผู้เชื่ออยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้า เพราะมีบาปในชีวิตซึ่งยังไม่ได้สารภาพ ธรรมชาติบาปจึงได้ควบคุมจิตใจของผู้เชื่อและได้ “ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียดพระทัย” และ “ดับพระวิญญาณ” (เอเฟซัส 4:30; 1 เธสะโลนิกา 5:19) หากผู้เชื่อรับใช้พระเจ้าโดยอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (อยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้า) การกระทำนั้นถูกเรียกว่า “ไม้ หนุ่ย แห้ง หรือ ฟาง” และจะถูกเผาด้วยไฟหลังจากการประเมินผลโดยพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 3:11-14) มีแต่การกระทำจากการอยู่ภายใต้การประคบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่จะนับว่าเป็นบำเหน็จแก่ผู้เชื่อ

23. ศึกษาเพิ่มเติมได้จาก *The Plan of God* โดย ศ.จ. อาร์ บี. ซิม, จูเนียร์ (1992)